

novoměstský kurýr

7/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Nové Město nad Metují - Krčm - zvonice. Foto JB.

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO

MAFII LZE ČELIT OBČANSKÝMI POSTOJI

VLADIMÍR KOZA ZAČAL S TRANSPLANTACEMI KOSTNÍ DŘENĚ

BÍDA VE ŠPANĚLSKU

KATOLICKÁ CÍRKEV ŽEHNALA ZBRANÍM SS

DŮCHODOVÁ „TRANSAKCE“ POLITIKA KLAUSE

PŘÍPAD NEPOVŠIMNUTÉ KNIHY

SVAZ PACIENTŮ ČR VYZÝVÁ

BOHATÍ LIDÉ ČASTĚJI LŽOU A PODVÁDĚJÍ

DPH 30 PROCENT, AŽ JE Z ČEHO KRÁST

HOROROVÉ VIZE PRACOVNÍKA SVĚTOVÉ BANKY O EKONOMICKÉ KRIZI

VLÁDNOUCÍ VRSTVU ZAJÍMÁ ZISK

CO JE POLITIKA?

PROČ JE MELOUN VELKÝM NUTRIČNÍM ZDROJEM

REFORMY - POKRAČOVÁNÍ KORUPCE JINÝMI PROSTŘEDKY

www.novomestskykuryr.info

Nové Město nad Metují - Krčín. Kostel Sv. Ducha. Foto JB.

Nové Město nad Metují - Krčín. Kostel Sv. Ducha se vstupní bránou na hřbitov. Foto JB.

ÚVODNÍ SLOVO

- ministr Kalousek se ostře vyhradil proti žádosti o vydání Parkanové, dle jeho názoru neměla povinnost nechat udělat odbornou expertizu na cenu letadel Cassa

- premiér Nečas odvolal nečekaně ministra Pospíšila s odůvodněním, že nezvládal řízení ministerstva a žádal přidat peníze na vězeňství, když všichni ostatní musí šetřit. To mu však skoro nikdo nevěří, za opravdový důvod je považována skutečnost, že Pospíšil chtěl místo Rampuly dosadit Bradáčovou, kterou mu navrhoval nejvyšší státní zástupce Zeman

- byl jmenován nový ministr spravedlnosti Blažek – ten zatím více mluví, než jedná – mimochodem jedním z prvních prohlášení bylo, že nejvyšší státní zástupce je (asi formálně) jeho podřízeným – to vidí odborníci jako problematické tvrzení – z hlediska nezávislosti třech základních pilířů moci – zákonodárné (sněmovna = politické strany), výkonné (policie) a soudní (soudy a státní zástupci)

- exministrně Parkanová byla zbavena imunity a tím vydána k trestnímu stíhání

- ministr Kalousek byl opakovaně obviněn policií, že jim ve věci Parkanové několikrát volal a snažil se jim údajně i vyhrožovat. Při vystoupeních (několika) v parlamentu v rozpravě před hlasováním o Parkanové Kalousek silně a emocionálně napadal policii – takže tím spíše podpořil tvrzení policie o telefonátech

- situace s Kalouskem se vyhroutil v souvislosti s prohlášením Nečase, že pokud bude člen vlády komunikovat s policií s cílem jakkoli ovlivnit stíhání osob, bude ho muset navrhnout k odvolání – což Kalousek dle policie udělal i po této výstraže Nečase

- všichni jsou zvědaví, zda Blažek bude jmenovat Bradáčovou vedoucí státní zástupkyní – tím by vyloučil, že Nečas ministra Pospíšila odvolal kvůli tomu, že chtěl Bradáčovou jmenovat (což Nečas vehementně popírá)

- Kypr se nechal slyšet, že možná bude také potřebovat pomoc od EU – což je poněkud groteskní, protože Kypr je znám jako jeden z daňových rájů

- inflace v ČR se dostala ke konci června na 3,5%

- ve středu – 18.7.2012 – chce opozice vyvolat hlasování o nedůvěře vládě

- objevila se informace, že letadla KASSA jsme koupili tři za cenu čtyřech – tak snad ta L159 jsme jim dali zadarmo?

- ministr spravedlnosti Blažek naznačil, že možná bude na místo vrchního státního zástupce v Praze vypsáno výběrové řízení. To je bráno jako potvrzení skutečnosti, že Pospíšil nebyl odvolán za špatné hospodaření ale z důvodu, že chtěl navrhnout Bradáčovou

- odvolání vlády se nekoná, koalice byla proti

Tak začaly prázdniny a tím i tzv. „okurková sezóna“. Takže nic moc významného se teď asi nebude dít. Politici budou odpočívat po náročné práci.

Poslanci a soudci uvažují, že je třeba si zvýšit platy, protože to ústavní soud rozhodl. A tak všem se bere a snižuje, ale oni si budou zvyšovat a to ne o nějaké „šprlíky“ ale o desetitisíce.

Kalousek je dotčen tím, co říká o telefonátech s ním šéf

policie Lessy a podá na něj (prý) civilní žalobu a donutí ho k omluvě.

Na Ratha se objevila informace o dalších odposleších. Z nich prý vyplývá další přebírání peněz. Tak po prázdninách bude sněmovna jednat znovu o jeho vydání k dalšímu trestnímu stíhání. On si stěžuje na depresi a beznaděj, tak na něho působí vazba.

Podívejte se na několik článků, které mě v uplynulém měsíci zaujaly.

Jindřich Buchal.

MAFII LZE ČELIT OBČANSKÝMI POSTOJI

Mohou temné síly vyštípat Petra Lessyho z funkce policejního prezidenta, nejmenovat Lenku Bradáčovou pražskou vrchní zástupkyní a zbavit se i nejvyššího státního zástupce Pavla Zemana?

Tato tři nebezpečí pro demokracii tu nyní jsou. Temnými silami označuju parazity, kteří se postupně spojili v lobbistických, klientelistických, korupčních a mafiánských, (kmetrovských) strukturách za pomoci nebo blahovolného přihlížení poslanců, ministrů a obecní či krajské samosprávy.

Nový zákon o státním zastupitelství z dílny Pavla Zemana by jejich hájemství ohrozil více než tři stateční státní úředníci, jež jsem jmenoval. Ohrožují je i stovky státních zástupců a soudců, kteří těm statečným tiše, ale už i veřejně fandí tím, že jednají poctivě a dožadují se, aby směli stíhat zločiny. Lessyho teď podpořila i Unie bezpečnostních složek, sdružující na pět tisíc policistů a příslušníků dalších sborů.

Věcný záměr zákona ukazuje, že zákon má být jen kompromisem. Mohl by se ale stát předstupněm k zastupitelství spravovanému státně zastupitelskou samosprávou a nepodřízenému vládní moci. Vláda s Miroslavem Kalouskem v čele - ne Nečas, ale Kalousek totiž vládu vede - nebude proto s věcným záměrem zákona souhlasit, natož aby paragrafované znění, až vznikne, prosadila v parlamentu.

Poté, co odešli lidé zvaní justiční mafii, se zmobilizovala skupina kolem Kalouska. Už zcela ovládá vládní koalici. Pro ni by bylo snadné nejmenovat Lenku Bradáčovou pražskou vrchní zástupkyní. Snadné by bylo i odvolat nejvyššího zástupce Pavla Zemana - vládě to navrhne nový ministr spravedlnosti Pavel Blažek - a Zeman půjde. Oběmu může zabránit jen veřejnost protesty odborníků, odborářů a médií.

Pro vládní kliku bude ale tvrdším oříškem Petr Lessy. Zákon z roku 2008 už vládě neumožňuje policejního prezidenta odvolat. Prosadil to - v zájmu ODS - ministr vnitra Ivan Langer. Právník Lessy by se odvolání úspěšně bránil u správních soudů.

Bílý kůň Parkanová a její letadla CASA už nemají velký význam. Kalouskovi jde o vše - o moc, o postavení, o Martina Bartáka a další kumpány, o Kalouskovy dávné kauzy z obrany.

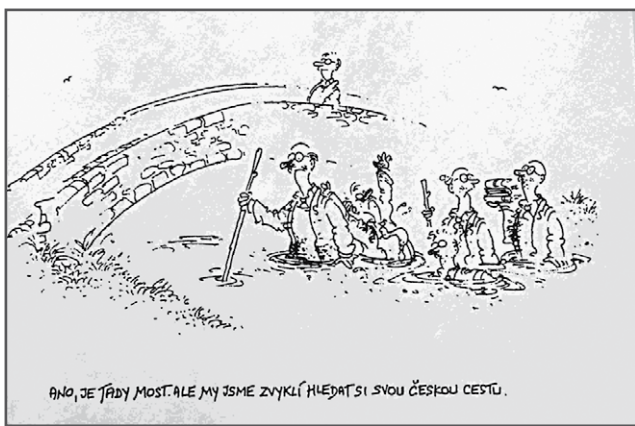
Některé nejsou promlčeny. I proto kope kolem sebe jako kůň vedený na porážku. Lessyho věc je spravedlivá. Zaslouhuje plnou veřejnou podporu.

Pokračování na následující straně

Kalousek se i nyní dopustil trestného jednání. Už jen jeho telefonování, bez ohledu na obsah, bylo zřejmě pokusem či přípravou zneužití pravomoci úřední osoby, podle okolností s trestem do tří, deseti či do dvanácti let. A přečin „vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci“, pokud by se prokázal, je do tří let.

Kalousek podle mne patří před soud. Škoda jen, že trestnost jeho jednání médiím uniká: zajímá je jen, kdo lže, i když to samozřejmě všichni dobře vědí. Nejen Kalousek, ale mediální zpracování sporu ukazuje, že k právnímu, a tím i demokratickému státu má Česká republika ještě hodně daleko.

Petr Uhl, převzato z Právo 16.7.2012.

VLADIMÍR KOZA, LÉKAŘ, KTERÝ V ČESKU ZAČAL S TRANSPLANTACEMI KOSTNÍ DŘENĚ

Češi s leukemií díky němu nemusí umírat. Byl to on, kdo provedl první transplantaci kostní dřeně. Teď sám zažívá, co pro pacienta znamená narazit na limity medicíny. Kvůli vážné nemoci je na konci své cesty a bilancuje.

O zdravotnictví mluví nezvykle otevřeně a s nadhledem.

Coby hematolog ho zná celá Evropa, sám se pravidelně setkával třeba s Michaiilem Gorbačovem. Vynikající plzeňský lékař Vladimír Koza už sedm let nemá televizi, jezdí patnáct let starým autem, a i když by si dávno mohl dovést koupit třeba luxusní hodinky, je to podle něho absurdní nápad. Vedle stálých hádek o peníze v medicíně proto působí jako zjevení. Muž, který se nikdy nebál říkat nepopulární věci a říká je i teď, když bilancuje svůj život. Jeho postřehy o politice, chování lékařů a o životě vůbec jsou mnohdy až nezvykle výstižné.

Co je v životě lékaře úspěch?

Jsou dvě odlišné věci: mít úspěch a být dobrým doktorem. Úspěch jsou ti uzdravení lidé a to, že umíte něco o pár milimetrů lépe než ostatní. Být dobrý doktor je těžší. Zaprvé to musí být osobnost - ať na malé šumavské vesnici nebo v Motole. Je to člověk, u kterého nemocný už při příchodu cítí, že přišel někdo, komu může věřit. Aby toho lékař dosáhl, musí mít v sobě něco, co před nemocným sice nemůže dát najevo, ale musí to mít uvnitř: skromnost. Až sžíravou,

bolavou sebekritiku a pokoru. Tato profese je totiž jedna z mála, která dává obrovskou moc nad lidmi. A to vše pod pláštíkem dobra. A to je velké nebezpečí.

Jak to myslíte?

Vidím třeba jít po chodbě osmadvacetiletého lékaře, z pokoje vystoupí osmašedesátiletý pán v županu a uctivě a pokorně se zeptá, jestli by už ho pan doktor mohl pustit domů, že už mu nic není. A tenhle mladý frajer odvětí: Až zítra. Protože je to přece pro dobro pacienta, že. A nezeptá se, proč ten člověk spěchá domů, jestli tam nemá psa, který na něj čeká. Tak takového lékaře bych já vyrazil. Je to totiž jen zdánlivá maličkost. Když v tom ten lékař žije desítky let a nikdo ho včas nesečne po ruce, začne si myslet, že je Pánbůh. Takových je u nás hodně.

I u lékařů tedy platí - čím větší osobnost, tím skromnější člověk?

Jistě. A ne že to končí tak, že se mezi sebou perou, kdo už bude PhDr., kdo bude v akademickém senátu, a podrážejí si vzájemně nohy. Jenže když lékař bere práci tak, jak říkáte vy, po čase mu to musí „sežrat duši“, ne?

Nedoplatí na to zdravím nebo rozpadem rodiny?

No, a to jsou ty krásné ztráty. Medicína je z poloviny věda, ale z poloviny umění. Doslova. To málokdo umí. Na to musíte mít určitý hudební sluch. Ta věda, to je o tom, co se naučíte. Že když píchnete sedm miligramů čehosi, způsobí to toto. Ale pak máte konkrétního nemocného. A když zůstanu u své profese, tak každý z nich má leukemii. Ale jeden je po infarktu a je mu šedesát, druhá je jinak zdravá a ještě neměla děti. A z čísla diagnózy a čisté vědy se tady stává umění. Nemoc je ve středu jiná než v pátek. A hudební sluch dobrého lékaře je rozpoznat okamžik: TEĎ. Teď udělej tohle. Ne jindy, právě teď. A nevíte proč, ale ono to funguje.

Jste v situaci, kdy bilancujete. Litujete něčeho, co vám práce vzala? Soukromí, zdraví?

Do oběho zasáhla. Ale to je logické, tady nejde o osm hodin pracovní doby někde u pásu. Dost jsem o tom teď přemýšlel. A myslím, že to vím. Nemám silný pocit, že kdybych život opakoval, že bych dělal něco výrazně jinak. Kupříkladu včera jsem zažil zvláštní věc. Udělali tu golfový turnaj a že prý naši nadaci něco věnují. Tak jsem tam jel. A viděl jsem společnost lidí vzdělaných, movitých, na terase stály ty vozíky s tyčkami, které do té krásné krajiny vůbec nepatřily, a za námi házel barman ve vzduchu koktejly. To byl najednou tak jiný svět, že jsem si připadal jako ve Felliniho surrealistickém filmu. A tam jsem si upevnil názor, že bych nežil jinak. Ta skupina těch lidí neměla nic. Jen ten vozík s holemi. Jsou vzdělaní, dobře postavení, hrají to divadlo na velké kamarády, ale vnitřně je tam prázdnost. Tak takhle bych nechtěl žít.

Ani ty peníze vás nikdy nelákaly?

Ale oni lékaři vůbec neberou tak málo, jak se tváří. Ve zdravotnictví se už berou velice slušné platy. Takže jsem si mezi nimi nepřipadal jako chudák. Taky bych si asi mohl koupit blbě hodinky za dvě stě tisíc. Ale co bych s nimi

Pokračování na následující straně

proboha dělal? Já bych se styděl, umím si představit tolik jiné krásy, kolik se za to dá pořídit! Víte, byl jsem pozvaný tady ke študáčkům na školu, kde dražili svoje obrazy. Co si budeme povídat, žádné velké umění. Ale nešlo o obrazy, ta škola z té dražby rok žije a má na materiál. No, nechal jsem tam třicet tisíc za dva obrazy. A ten, co ten golfový turnaj vedl, skončil dražbu na tisícovce, že to bylo moc. Co dodat?

Nejen luxus, i moc je přitažlivá. To vidím každoročně při setkání v Rusku se soudruhem Gorbačovem. Jezdím tam na pozvání díky funkcím v evropské společnosti pro transplantaci dřene. Přinesl mi však jen zklamání. Je to figura, která si neuvědomuje ani dosah toho, co znamenala. Přijíždí se suitou bodyguardů a policistů, po kterých je schopen šlapat, chová se jako panstvo. Ale když psal Putinovi kvůli vzniku transplantčního centra, bylo to ponížené shrbení hřbetu před vrchností. Ta servilita! Prostě Gorbačov je pro mě další naprosto prázdná nádoba, kterou vynesla jen jedna historická vlna. Ta práce těch tisíců obyčejných lidí vzdemula tektonické desky a vynesla nahoru nepatrnou tříštičku, která se stala mocnou. Asi to jinak nemůže být. Ani u nás. Zdravá duše na sebe nemůže takovou odpovědnost vzít. To musí být svým způsobem psychopati.

Narážíte třeba na exhejtmana Ratha, který chodí po světě s pistolí?

Přesně. Mimo jiné.

Před jedenadvaceti lety jste založil Národní registr dárců kostní dřene jediným podpisem.

Dnes by to nešlo. Kvůli byrokracii, předpisům a hlídání kvality a bezpečnosti dat. Já nechápu, že když se parlamentní komise zeptá BIS, kdo udělal odposlech pana Béma a Janouška, tak to tato tajná služba dva měsíce nedokáže rozluštit. Jako obyčejný doktor od krvinek tomu naprosto nerozumím. V tom případě máme v našem registru lepší systém zabezpečení, než mají v BIS. V našem systému, kde jsou citlivá data pacientů a dárců, zůstane stopa po každém, kdo tam vstoupí, včetně toho, co tam dělal. Kdyby tam někdo vnikl zvenčí, tak to do deseti minut zjistíme. Vidíte, a teď tady mají vzniknout registry pacientů, kam se soustředí tisíce intimních údajů o nemocech člověka, rodině, majetku. A přístup k nim bude mít na požádání prakticky, kdo chce. To nemůže dobře fungovat. Vaše soukromá data se jednou najdou plavat někde v potoce. Tak to je, protože to chce řídit stát.

Ministerstvo zdravotnictví tvrdí, že to nikdo nebude zneužívat.

Ale to jsou velmi citlivé informace! Já když si teď otevřu dokumentaci kteréhokoliv pacienta, tak jen z ní přesně čtu jeho život. Bezpečně vím, kdy měl osobní problémy, kdy se rozvedl, kdy přišel o práci, jak mezi tím vším kličkoval. Když si představím, že bych měl k takové databázi klíč, tak si zjistím o člověku všechno. Za pět minut. No - je to součást nové reformy. Přesněji: dalšího z pokusů.

Co na „zdravotní reformy“ říkáte? Vydáváme se správným směrem?

Víte, v životě si vždycky vybíráme mezi dvěma koncepty: mezi svobodou a opečováváním. A když si člověk pře-

je, aby nebyl zodpovědný a někdo jiný se o něj staral, tak za to opečovávání platí nesvobodou. Dokonce otroctvím. Že s vámi ti, kdo se o vás starají, manipulují. Vidí do všech těchto databází a vše si o vás přečtou. Oni nepracují pro vaše blaho, to je nesmysl.

Neříkám to ve zlém, tak je homo sapiens založen. Svoboda tedy znamená přijmout odpovědnost?

Ano. A to je těžké. Lehčí je trávit neděle v supermarketu a věřit, že Tomášové Julínkové nebo Leošové Hegerové se postarají. Já bych byl však opatrný na moudré hlavy, které vám z jedné kapsy peníze vytáhnou a do druhé prý vrátí. Všichni ti zajišťovatelé lepšího světa, hlasatelé lepších zítřků... to se hezky poslouchá, že se nebudu muset starat já, ale někdo musí udělat tu reformu, která všechno zařídí. Jenže tito starostové o veřejné blaho nemění svět. Svět mění lidé, kteří normálně pečou rohlíky. A ráno jde kolem krámu učitelka a koupí si ho, vejde do třídy v lepším rozmaru, a místo aby sjela Pepička, tak ho pochválí, jak si hezky zavázal tkaničky. Ty miliony drobných věcí, ty přetvářejí svět. Svět mění ti, kteří přijedou darovat kostní dřev, vrátí tím někomu do života a způsobí tím řetězec dalších lidských příběhů, umožní moři dětí, aby se narodily. To jsou věci, které svět drží pohromadě. Ne reformy. Které „drobné radosti“ potěší vás?

Kdy se vy cítíte šťastný?

To jsou vteřiny. Když potkám na chodbě slečnu s batůžkem, jela vlakem z Beskyd do Plzně a ptá se, kde je tady hematolog. A hrdě hlásí: Víte, já jsem dárcyně. Ona přijela kvůli někomu cizímu proto, aby se nechala rozpíchat, uspat, a rozbolavělá se vrací domů za „děkuju“. Jednou ročně děláme setkání dárců, a to je další chvíle, kdy se cítím šťastný. Vždycky tam seznámíme jednu dvojici dárce a jím zachráněného. Letos tam byla mladá slečna a rodina té dárcyně měla dvě děti ve stejném věku. Já jsem je představil, odešel do koutka a nemluvil, jen jsem se díval. Tam hraje život sám... Nechci být pyšný. Ale v takovou chvíli se tomu neubráním.

Na které příběhy nezapomenete?

Slečna Karlička. Bylo jí dvacet, krásná holka, dělala modelku a strašně se bála transplantace. Já jsem s ní strávil hodiny času, abych rozmotal ten její duševní zádrhel, proč to nechce, a vysvětlil jí, že nedělá dobře. Nedařilo se mi to. Čtyři roky jsem se snažil. A až jí bylo tak zle, že pochopila, že jsem měl pravdu, a šla do toho. Dnes je zase tou krásnou holkou a každý rok mi v den výročí transplantace přiveze kravatu. A tu já nosím na den setkání dárců. U nás se před rokem 1989 transplantace neprováděly, v zahraničí ano.

Vy jste tedy nemohl dát lidem žádnou naději. Jak jste to nesl?

Ani nemluvte. Ti lidé prostě umřeli. Ty poslední si pamatuju všechny. To byli třeba dva mladí kluci, které pustili z vojny. Bez transplantace měli před sebou čtyři roky a umírání z toho trvalo půl roku. Co říkat zuboženému člověku, o němž víte, že mu nemáte jak pomoci? Jak se dnes máš, Zdenko? Nebo Vašek. Měl dva bratry, shodné dárce, nemu-

Pokračování na následující straně

sel zemřít. Tři dny předtím, než se tak stalo, mi daroval Bibli. Mám ji dodnes. Po něm byla Jana. A protože Vašek mě už rozhoupal definitivně, tak jsme se ve velmi primitivních podmínkách do transplantace pustili. A Jana v Rokycanech žije dodnes.

Co je pro vás největším zklamáním? Mimo jiné?

To, že titulem národní umělec se herci nechlubí, zato lékaři, kteří habilitovali v roce 1978 a podobně, mají své tituly před a za jménem hrdě vystavené. Jak pak mohla vzniknout nová intelektuální elita národa na takovém základě, když docent Grebeníček je docent Grebeníček? Já jsem nechtěl ten hrbet hrbít před režimem a nelituju, že jsem jen lékař a primář.

Pane doktore, jaké máte teď plány?

Předávám žezlo mladším. Medicína je hrozná, tu práci neumí nikdo opustit. Znam profesory, kteří už netrefí ani na svůj lékařský pokoj, moč neudrží, ale pořád těmi chodbami nemocnice bloudí, a to je hrozné. To je smutný pohled. Toho jsem se nechtěl dožít. Místo aby to lékař zabalil, koupil si starou rachotinu, přespal u Berounky a ráno šel do místní kapličky podívat se na výstavu obrazů. Vždyť kolik let, měsíců či dní člověku prozřetelnost umožní, než přijde senilita? Lepší je se ctí odejít. A zkusit si ještě splnit své sny. Mým problémem není co dělat, ale co z těch plánů si vybrat jako prioritu.

Vladimír Koza (58) Byl primářem hematoonkologie v plzeňské fakultní nemocnici. V roce 1991 provedl první transplantaci kostní dřeně v tuzemsku, do té doby lidé s leukemií umírali do čtyř let od diagnózy. Koza také založil registr dárců kostní dřeně, který patří mezi čtyři nejlepší na světě. Nyní se provádí kolem stovky transplantací ročně, celkem má toto centrum na kontě přes tisícovku zachráněných životů. I proto byl Vladimír Koza prezidentem Evropské společnosti pro transplantace kostní dřeně.

Zemřel 20. 6. 2012.

Lenka Petrášová, reportérka MF DNES, koluje po internetu.

BÍDA VE ŠPANĚLSKU

Lidé ztrácejí práci i domovy a nemají často ani na jídlo

Po splasknutí hypoteční bubliny doléhá na lidi ve Španělsku krize provázená narůstající neschopností splácet dluhy. V průměru každý čtvrtý člověk je bez práce a prudce vzrostl nejen počet těch, kdo přišli o svoje bydlení, ale i lidí, kteří mají nouzi o jídlo. Dokonce

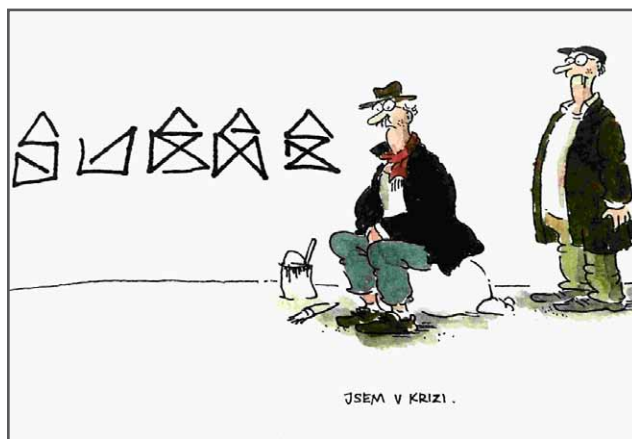
„Upadl jsem do deprese, když mi došlo, že se s mými dvěma holčičkami můžu ocitnout na ulici. Tu depresi pociťuje celá rodina, je to taková čínská tortura,“ popsal 38letý Tony Cortes, který je stejně jako jeho partnerka Arna Valdarramová přes dva roky bez práce. V důsledku toho už nezvládali platit vysokou hypotéku na dům, který si pořídili pár kilometrů od Barcelony.

Od té doby žije pár i s dcerami ve věku 7 a 11 let jako squatteři - společně s deseti dalšími rodinami obsadili prázdný dům ve městě Terrassa. Rodina žije z měsíční podpory 641 eur (asi 16 500 korun) a každou chvíli jí hrozí, že zůstane bez střechy nad hlavou.

Statisíce musely z domu pryč.

Španělská ekonomika je sice čtvrtou největší v Evropě, nicméně stovky tisíc lidí trpou bídou s nouzí.

Blahobyt z minulých let ukončilo splasknutí hypoteční bubliny. Zatímco mezi lety 1995 a 2007 vyrostly ceny domů na trojnásobek, od té doby spadly na necelou čtvrtinu. Každý čtvrtý Španěl je nezaměstnaný, mezi nimi hlavně mladí lidé, i když černou statistiku podle Mezinárodního měnového fondu z části vyvažuje šedá ekonomika, která mnohým dnes zajišťuje obživu.

O svůj domov přicházejí desetitisíce Španělů. Jen v roce 2010 bylo soudně zabaveno 100 000 domů a bytů, což bylo oproti poslednímu „zlatému“ roku 2007 čtyřnásobek. Také dnes je denně zabaveno v průměru asi 200 nemovitostí, uvádějí neoficiální statistiky.

Lidé jsou nuceni opouštět své domovy i přesto, že spousta bank přistoupila na oddálení zabavení nemovitosti o dva roky v případě, že rodina nezvládá platit hypotéku. Odhaduje se, že pětinu všech neobydlených domů a bytů ve Španělsku v současnosti vlastní banky, uvedl magazín Economist.

Šíří se dětská podvýživa.

„Jenom jsem pracoval. Pracoval jsem ve dne, v noci na dálnicích. A po veškeré té práci nemám dům ani penzi. Nevím, co je tohle za zemi,“ citovala AP 67letého Juana Antonia Pacheho, jehož stavební firma svého času zaměstnávala devět lidí. Podnikání se mu dařilo až do dubna 2008, kdy premiér José Luis Zapatero stále prohlašoval, že Španělsko má „možná nejpevnější finanční systém na světě“. Pak šly ale příjmy „vertikálou dolů“.

„Přicházel jsem s dalšími a dalšími projekty, ale žádné nevyšly,“ uvedl Pache, který musel firmu zavřít, a když nezvládal ani splácet úvěr na dům, jenž stavěl na vlastním pozemku, přišel o obojí. Teď žije z podpory katolické charity.

Terrassa se nachází v relativně bohatém Katalánsku, přesto i zde narostl počet lidí, kteří mají problém zajistit si dostatek potravy. „Zaznamenali jsme obrovský nárůst lidí požadujících potravinovou pomoc, je jich asi třikrát víc než před rokem,“ uvedla zástupkyně Červeného kříže Ester Sotová. Doplnila, že poprvé za několik desetiletí byly zaznamenány případy dětské podvýživy.

„A tohle přitom není chudé město,“ poznamenala Sotová.

Zdroj: internet

KATOLICKÁ CÍRKEV ŽEHNALA ZBRANÍM SS

Je tomu právě sedmdesát let, kdy v chrámu Cyrila a Metoděje v Resslově ulici na Novém Městě Pražském, utichla po sedmi hodinách boje střelba a v chrámu ležela mrtvá těla sedmi hrdinských parašutistů.

Jan Kubiš, Jozef Gabčík, Jaroslav Švarc, Josef Valčík, Josef Bublík, Jan Hrubý a Adolf Opálka měli být, snahou pravoslavných duchovních, z chrámu převezeni 18. června 1942, avšak úkryt již byl prozrazen a k chrámu se stáhlo přes osm set německých vojáků, kterým pomáhali i pražští hasiči.

Úkryt v pravoslavném kostele parašutistům nabídl pravoslavný věřící Jan Sonnevend se souhlasem kaplana Vladimíra Petřka. Ten okamžitě uvědomil děkana Václava Číkla a kostelníka Václava Ornesta.

Svatý Gorazd, vlastním jménem Matěj Pavlík, narozen 26. května 1879 v Hrubé Vrbce, se o úkrytu parašutistů dozvěděl až v den vyhlazení Lidic 11. června. Již den poté, tedy 12. června 1942, se biskup Gorazd rozhodl vydat se Němcům, aby zabránil popravám nevinných českých obětí nacistického řádění. Ve čtvrtek 25. června 1942 byl v pět hodin ráno v Horních Počernicích zatčen.

Po rychlém soudu byl biskup Gorazd zastřelen 4. září 1942 ve tři čtvrtě na dvě odpoledne na Kobyliské střelnici. Spolu s ním pod kulkami popravčí čtyř zemřel Jan Sonnevend a Václav Číkl. O den později byl zastřelen i Vladimír Petřka.

Biskup Gorazd již od podpisu Mnichovské dohody, a to 28. října 1938, jako reakci na zradu československého národa, zaslal protestní prohlášení všem nejvýznamnějším představitelům východní církve, ve kterém obhajuje právo Československa na existenci.

Po okupaci 15.3.1939 vyzývá biskup Gorazd pravoslavné věřící k ještě větší semknutosti a pospolitosti.

Po jeho popravě následovaly další sankce proti odbojně a nepokořitelné církvi. Dne 27. září 1942 byla

Československá obec v Protektorátu rozpuštěna, veškerý majetek zkonfiskován, chrámy byly zapečetěny a bohoslužby zakázány. Všichni duchovní této církve byli deportováni do Německa na nucené práce a dvanáct představitelů Pravoslavné církevní obce v Praze 2 bylo popraveno.

Takto se za okupace, tedy v dobách, kdy českému náro-

du hrozila faktická likvidace, zachovala pravoslavná církev.

A jak se chovala církev katolická? Katoličtí kněží žehnali zbraním SS, ale nejen jim, žehnali všem zbraním nacistických armád, žehnali i střelám V1 a V2 a Tygrům. Vatikán v době obsazování Evropy německými hordami odmítl pomoci v útěku i svým věrným věřícím a nechal je napospas osudu v koncentracích a v plynových komorách.

Po válce, kdy začala fungovat esesácká organizace ODESSA, která pomáhala utéci mnoha válečným zločincům, především do Jižní Ameriky, konkrétně do Argentiny, velkým a významným pomocníkem této esesácké tajné organizace byli i nejvyšší představitelé Vatikánu, tudíž katolické církve.

A právě této církvi, tolik zprofanované i z dávné minulosti, vzpomeňme jenom na počet autodafé, po jejichž obětech získávala katolická církev také majetky, máme nyní vrátet tolik, že by se stala po ČEZu druhou nejbohatší organizací ve státě? Za co? Za napomáhání nacistům? Za nechání svých věrných oveček napospas hitlerovcům? A navíc, Marek Benda, přesně v rétorice jezuitů, ve své bezbřehé nadutosti prohlásil, že si přeje, aby církev měla ještě větší majetek, nežli v době před reformou Josefa II.

Vážil jsem si, a to neskutečně, kardinála Tomáška. Ten, po vrácení 160 kostelů katolické církvi hned počátkem devadesátých let, prohlásil, že tímto aktem končí veškeré majetkové nároky katolické církve. V hrobě se musí tento skvostný a čistý člověk obracet, když by se mohl dozvědět, že současný kardinál Duka hrozí státu soudem, pokud mu tak ohromný majetek nebude vrácen.

A jak získávala katolická církev majetky? Jeden malinčatý, zato názorný příklad. Moje babička, narozená v roce 1898, byla katolička. Jako živnostnice přispívala pravidelně do kostelní pokladničky. A pak přišla krize a babička byla svědkem, jak katolický farář řval jak nepřítel na vdovu se třemi dětmi, že mu nepřispívá. Nic nedbal na její pláč, že nic nemá a s dětmi hladoví. Zašel k ní do pastoušky a sebral jí jediný majetek, který měla, dvě slípky, jejímiž vajíčky udržovala hladovějící děti při životě. Moje babička se tehdy s katolickou církví nadobro rozešla. A jak to s tou vdovou dopadlo? Onen nelidský katolický farář jí připravil i o tu pastoušku. Přinutil paní, silně věřící, pod pohrůžkou ohně pekelného, že mu pastoušku, tedy malou chaloupku, kterou měla ještě z lepších dob, nechala přepsat. Stala se majetkem katolického kostela.

Tak takto získávala katolická církev majetky? Nátlakem, vyhrožováním, útlakem? Snaha o vydání ohromného majetku církvi není ničím jiným nežli ohromnou zlodějnou, prolamující dekrety prezidenta Beneše. Zlodějnou, kterou chtějí vlastizrádci v TOP 09 a ODS a především ministr Kalousek, okrást národ, tudíž stát, o to poslední, co ještě má.

Všichni poslanci, kteří pro ukradení majetku státu a nacpání ho do nenasytného chřtánu církve zvednou ruku, by měli být postaveni před soud pro vlastizradu.

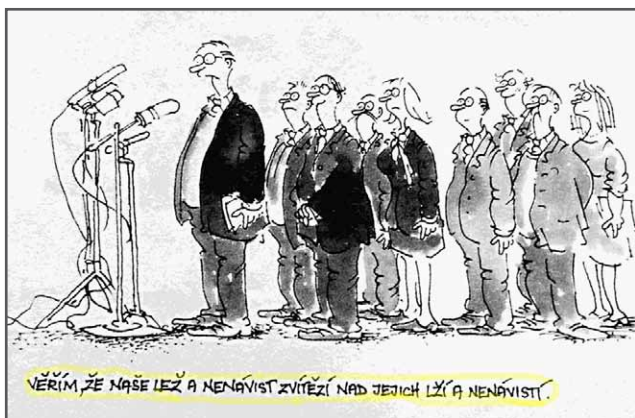
Nenechme si touhle zlodějskou bandou rozkrást i ten zbytek, který nám ještě, po třiatvaceti letech tunelování a rozkrádání, zbyl.

Křičme, protestujme, demonstrujme, jenom se, proboha, nechovejme jako tupé stádo ovcí. Za chvíli by nám Kalousek a spol. mohl ukrást i naše domky a byty. Zpupný, arogantní a bezskrupulózní je na to dost.

Vladimír Kapal 18. červen 2012, koluje po internetu.

DŮCHODOVÁ „TRANSAKCE“ POLITIKA KLAUSE

Nápad s druhým pilířem důchodové reformy je skutečně fascinující. Dokonce už některé zahraniční bankovní domy začaly inzerovat své návrhy v televizi, ač nejsou jasné ani podmínky, ani zákonné zaštitění. Divit se jim nelze, protože tak velkorosý dar, jako je právě ona reforma, nedostanou snad nikde ve světě. Kdo jinde by jim nabídl třicet let získávání peněz od lidí, aniž by se z takto »uložených« prostředků musely někomu zpovídat? To nedokázala v Anglii vymyslet ani Margareta Thatcherová. Co bude za třicet let, až ti třicátníci či čtyřicátníci půjdou do důchodu, ostatně nikdo neví, a ani vědět nemůže. To, že peníze od lidí v Česku budou dostávat korunku po korunce, však vědí dobře nejen na londýnské City, na americkém Wall Streetu, ale i pařížském La Défense nebo v berlínské centrále leckterého bankovního domu.

Chápu, že peníze na důchody, když českému státu už téměř nic nepatří, se shánějí špatně. Ty, které byly naspořeny miliony občanů za období před rokem 1993, už nejsou. Proto onen »bulík na nose«, jímž je tzv. druhý pilíř, proto časté varování ze strany vládnoucí pravice, že brzy dokonce nebude na penze, proto v příštím roce důchodci dostanou jen třetinu ze zákonné částky, jež měla směřovat na valorizace. Ale kde je začátek? Kdo by měl být pohnán k odpovědnosti za tento stav? Proč jsem připomněl rok 1993? Tehdy totiž jistý odpovědný politik, jehož jméno je Klaus, prosadil na vládě převod přibližně třisetřiceti miliard tehdejších korun z důchodového účtu do státního rozpočtu. Tím pokryl tehdejší problémy. Důchodový účet byl prostě zrušen. I proto bylo možné oddlužovat banky, aby se obratem ruky prodaly zahraničním společnostem, bylo možné dělat mnohé finanční transakce, které peníze převedly na soukromé účty. Leckdo tehdy - i na úkor zmíněných důchodců - pohádkově zbohatl. Jen důchodci to nebyli.

Mluvil jsem s několika nezávislými ekonomy. Jsou toho názoru, že řešením do budoucna by vůbec neměl být tzv. druhý pilíř vymyšlený duem ministrů TOP 09, tedy zástupců té nejpravovější části ve vládě, ale opětové vytvoření státního důchodového fondu, do něhož by žádná vláda nesměla způsobem, jež předvedl politik Klaus, zasahovat. A pochopitelně postupně vracet zpět vyvedené prostředky.

Jsou-li peníze na tzv. církevní restituce, na zlaté padáky neschopným manažerům, na podivné transakce jako je nákup letadel Cassa, měly by být i pro důchodce.

Otakar ZMÍTKO, koluje po internetu.

PŘÍPAD NEPOVŠIMNUTÉ KNIHY

Havel udával Židy a Schwarzenberg používal k práci vězně z tábora v Letech

Rodiče šéfa diplomacie Karla Schwarzenberga využívali k levné práci vězně z kárného a později sběrného tábora Lety u Písku. Uvedl to týdeník The Prague Post s odvoláním na nové vydání knihy Bouře amerického autora Paula Polanského. Nabízíme vám text, který na toto téma vyšel už v roce 2003.

Upozornění: následující stránky se vrací do doby před vypuknutím druhé světové války a nejsou vhodné pro ty, kteří nechtějí znát historii pracovního tábora v Letech, pro ty, kteří nechtějí vědět, jakou roli při jeho vzniku sehrál šlechtický rod Schwarzenbergů, ani pro ty, které nezajímá, jak s tím vším souvisí otec našeho exprezidenta Havla.

Historie, kterou vám chci vyprávět, se začala odvíjet 6. prosince 1939, kdy se nad schwarzenberským panstvím zcela nečekaně přehnala živelní pohroma. Nejprve se spustil déšť a po něm dva dny, které se zdály nekonečné, padaly neuvěřitelné přívaly sněhu; bylo ho tolik, že pod jeho tíhou popadalo čtyřicet procent smrků, borovic, buků, jedlí, kaštanů, javorů, jasanů, topolů, olší a bříz. Deset tisíc hektarů schwarzenberských lesů, hlavního zdroje příjmu tohoto šlechtického rodu, se během dvoudenní kalamity proměnilo v neproniknutelnou spoušť polomů.

Když konečně přestalo sněžit a kníže z věže svého zámku obhlédl panství, byl zděšen. Podle prvních skromných odhadů by s dělníky, kteří byli v okolních vesnicích k mání, náprava škody trvala patnáct až dvacet let. To by se ale pro Schwarzenberky, kteří byli mezi tehdejšími největšími vlastníky půdy v Čechách na jedenáctém místě, fakticky rovnalo bankrotu.

Pomoc v nouzi.

Kníže měl své panství rád, rádně se o ně staral a spatřoval v něm pokračování rodové tradice. Co by tedy pro jeho záchranu neudělal! V září 1939 napsal spolu s dalšími dvanácti českými šlechtici prezidentu Benešovi dopis, v němž ho naléhavě žádal, aby se nevzdával Sudet. Když pak Němci obsadili české země, poslal kníže a jedenatřicet jeho vznešených přátel dopis také prezidentu Háchovi, kde se hrdě přihlásili k Čechům, a to i přesto, že většina jejich předků pocházela z Německa nebo Rakouska.

Při pohledu na tu spoušť ale knížeti nezbylo než se zhluboka napít svého oblíbeného šampaňského a obrátit se na protektorátní správu znovu. Tentokrát už ale nepsal prezidentovi, namísto toho vyslal svého advokáta na 5. odbor ministerstva vnitra, by u tamního zástupce ředitele zjistil, jestli by ministerstvo nemohlo na jeho panství zřídit tábor a poslat do něj pracovní sílu, která by pomohla při likvidaci

Pokračování na následující straně

poničeného lesa.

V protektorátu v té době na základě výnosů z let 1927, 1931 a z počátku března 1939 existovalo už patnáct pracovních táborů, do kterých byli svázeni kriminálníci a osoby vyhýbající se práci. Úřady Schwarzenberkovu advokátovi vyšli vstříc, zřejmě i proto, by Němcům ukázaly, že se Češi s nepohodlnými jedinci z vlastních řad dokážou vypořádat i bez německé pomoci, a tak v létě 1940 opravdu vznikl pracovní tábor v Letech u Písku, jehož jediným cílem bylo pomoci Schwarzenberkům z nouze.

Potíže s lidmi.

Jako první se v táboře objevily dvě stovky dělníků ze Slovenska, ale kníže se příliš nezamlouvali. Pracovat uměli, to ano, ale v té době už byli občany cizího státu. Ministerstvo je nemohlo do tábora deportovat nastálo a kníže jim ke své nelibosti navíc za dřinu v lesích musel vyplácet mzdu.

Nespokojenost o něco později nastala i s první várkou 640 českých vězňů, které dodalo české ministerstvo vnitra, protože většina z nich nebyla těžké práce v lese vůbec schopna. Podle dochovaných dokumentů bylo jednomu z nich už třiasedmdesát, mnohým přes šedesát. Většinu četníci zatklí za to, že v hospodách hráli karty v pracovní době, další byli invalidé, kapsáři... Suma sumárum mezi nimi nebylo víc než třicet mužů schopných práce v lese.

Na řadu tedy přišli - po určitém váhání ze strany Schwarzenberků - Židé. Práce bylo dost, tak byli deportováni z celého píseckého okresu. A aby se předešlo výše zmíněným potížím, dostala policie příkaze zatýkat pouze chlapce a muže ve věku od šestnácti do pětácti let. Byli práce schopní a nemuselo se jim platit, spíš naopak - měli být jen a prostě, v souladu s přáním Němců, „upracováni“. Ostatní Židé si měli na transport do koncentračních táborů počkat doma.

Potíže s „pracovní silou“ v té době nepostihly jen knížete Schwarzenberga, nýbrž i podniky rodiny Havlových. Sám Miloš Havel, jehož bratranec byl údajně jedním z dozorců v letsčím táboře, kde patřil k nejbrutálnějším, udal gestapu šest svých židovských podílníků na Barrandově, za což ho říšský protektor Reinhardt Heydrich odměnil tím, že mu připsal jejich podíly. Heydrich měl ostatně rodinu Havlových v oblibě; chodíval na šampaňské do Lucerny, odkud do Let putovalo několik číšníků - stačilo, když z nepozornosti vylili skleničku. V Lucerně se ostatně Heydrich nechal vyfotografovat s malým Václavem Havlem, naším budoucím prezidentem. V den jeho narozenin si ho v paláci Lucerna pěkně posadil na koleno a při pohledu do objektivu se zeširoka usmál...

Vyřešili to Cikáni.

Ani Židé však Schwarzenberkovy lesy od polomů nezachránili - byli to vesměs intelektuálové, právníci, lékaři, v lese toho moc nezmohli, a tak se z pohledu knížecí rodiny proměnili jen v pouhé hladové krky. Zbavili se jich poměrně rychle: nákladní vozy je odvezly na nádraží a odtud už směřovali rovnou do Terezína.

Jakmile veškeré pokusy sehnat pracovní sílu mezi Čechy či Židy selhaly, obrátila se pozornost všech zúčastněných na Cikány. Po prvních pochybách o smysluplnosti takového kroku - nedůvěra v jejich pracovní schopnosti byla už tehdy přece jen příliš velká - byly ke konci roku 1942 do Let,

tábora původně určeného pro 380 lidí, navezeny více než dva tisíce Cikánů, v mnoha případech celé rodiny. Z mužů se vyklubali zdatní dřevorubci, ale starci a malé děti si do tábora z velké části přijeli pro smrt, obvykle z rukou českých dozorců. Našly se mezi nimi sice výjimky, které neztratily lidskost, ale většinou nedopadly dobře. Pro nadbytečnou lásku k vězňům je udali sami jejich kolegové. Nikomu to nevadilo - v Německu Cikány už od roku 1933 zavírali do Dachau a v masarykovském Československu, kde byl v roce 1927 vydán výnos omezující kočování pobudů, neměla většina Cikánů nárok ani na občanství.

A zbytek příběhu už je smutně známý. Část romských vězňů skončila v koncentračním táboře v Osvětimi, z Let jich na konci války vyšlo živých jen pár. Kníže Schwarzenberg, kterému Němci nakonec zabavili sídlo, ale dál mu do menšího záměčku dodávali nedostatečný benzín do jeho packardu, byl po válce oslavován za předválečné vlastenecké postoje. Havlovi měli Lucernu, Barrandov a všechno ostatní. Ačkoli se celou historií táhne výhradně česká, a ne německá nit, podle dobových emocí se vlastně ani nic moc nestalo.

Vlepená stránka.

Předchozí řádky jsou velmi stručným shrnutím více než dvoustránkové knihy Bouře, kterou u nás sepsal a vydal Američan Paul Polansky. Tento jednašedesátiletý (sic) chlapec z Idaha a bývalý juniorský mistr USA v boxu v střední váze do Čech přijel v roce 1994, původně jako genealog, aby vypátral původ jakési americké rodiny. V treboňském archivu přitom narazil na nedotčené balíky dokumentů týkajících se pracovního tábora v Letech. To téma ho chytlo.

„Přišel za mnou jen tak z ulice a ukázal mi, co zatím nashromáždil,“ vzpomíná Fedor Gál, majitel vydavatelství G plus G. „Ohromilo mě to a dlouho jsem nad tím textem váhal. Dával jsem ho číst svým přátelům, aby mi poradili, jestli to mám vydat. Většina z nich byla na rozpacích.“ Jejich pocity nejspíš nejlépe vystihl slovenský profesor Peter Zajac, který na zadní obálce knihy napsal, že „Polansky (...) před námi otevírá tušený, avšak úzkostlivě skrývaný svět našeho studu za to, co nechceme vidět.“

Paul Polansky sbíral materiály ke knize pět let a pomáhala mu v tom mimo jiné i Romka, jejíž matka protřpěla pobyt v Letech na vlastní kůži. „Polansky mi přinesl kila xeroxových kopií dobových dokumentů,“ konstatuje Fedor

Pokračování na následující straně

Gál. „Přesto mi údaje o Havlových a Schwarzenbergovi, které zveřejnil ve svém textu, připadaly tak neuvěřitelné, že jsem pro jistotu vyslal svého právníka, aby je ještě jednou ověřil, pro klid svědomí. Výpisy z katastrů a místní kroniky nabízejí hodně prostoru pro spekulace. Třeba když právník našel v archivu v knize katastrů mezi dobovými stránkami psanými rukou vlepený čerstvý strojepis, který dokládá Havlovo vlastnictví Barrandova. Neměl jsem ale kapacitu, ani motivaci hrabat se v tom vážněji.“

MLČETI ZLATO.

Krátce před vydáním knihy se s Polanským v jedné pražské literární kavárně sešel Karel Schwarzenberg, potomek hlavních „hrdinů“ knihy Bouře a někdejší kancléř prezidenta Havla. O předmětu jejich hovoru máme jen svědectví Paula Polanského, a i to jen z druhé ruky. Schwarzenberg Polanskému navrhl, že věnuje nějaké peníze pro pietní místo v Letech.

„Když jsme při příležitosti vydání knihy v roce 1999 uspořádali tiskovou konferenci, z mnoha pozvaných novinářů na ni přišel jen jediný, a ani ten pak o ní nenapsal ani řádku. Knihkupci ji nechtěli, nikdo o ni neměl zájem, prostě se rozhostilo naprosté ticho. Bylo to zvláštní ale o důvodech toho stavu nechci spekulovat, i když názor samozřejmě mám. Máme zřejmě ve zvyku problémy řešit tak, že je zameleme pod koberec,“ říká Fedor Gál.

Krátce nato praskla v patře nad skladem nakladatelství voda a celý náklad Bouře zničila. Pojišťovna škodu zaplatila a příběh pozoruhodné knihy se uzavřel. Zůstalo jen pár výtisků a Paul Polansky odjel z České republiky do Kosova, kde se začal starat o romský uprchlický tábor.

To nemůže být konec.

Možná někoho napadne, proč o této nepovšimnuté knize píšu až teď, kdy je například Václav Havel už jen soukromou osobou, a nikoli mnohými zbožňovaný prezident. Je to prostě: dřív se mi ta kniha do ruky nedostala a o faktech v ní uvedených jsem neměla ani potuchy. A ani teď nechci Václava Havla nebo Karla Schwarzenberka nijak skandalizovat. Za své rodiče přece nikdo nemůže a na to, abych z odstupů času hodnotila, jak se kdysi zachovali jejich předci, si netroufám. Kdo ví, jak bych se v takové vypjaté době zachovala já?

Jen se mi vtírá na mysl pár otázek, a to pěkně neodbytných. Třeba tahle: Když se Václav Havel jako prezident uměl za celý národ omluvit Němcům za odsun - což podlé mého učinil vcelku správně --, proč v sobě nenašel sílu a neutrousil také pár slov o „barrandovských“ Židech a neudělal to jen za svou rodinu? Bylo by to přinejmenším gesto moudrého muže, za kterého se tak rád vydává. Bez této omluvy vypadá jeho postoj vůči odsunu jen jako velmi pokrytecká snaha udělat ze sebe apoštola pravdy a někomu se tím zalíbit.

A zajímalo by mě také, proč si té knihy tak ostentativně nikdo nevšiml. My, Češi, se rádi stavíme do pozice nevinných a bezmocných obětí, nejprve nacismu, pak komunismu, ale Bouře otevřeně vypovídá o našem, českém, nenacistickém a nekomunistickém, čistě lidském podílu na tom všem.

Rádi vykreslujeme masarykovské Československo jako oázu demokracie, ale přitom jsme - v rámci udržení tohoto ideálu - nuceni důsledně zamlčovat jeho stinné stránky.

Byl to snad ten důvod, proč o knihu nikdo neměl zájem? Je snad tohle důvod, proč první tři oslovení překladatelé odmítli Polanského text převést z angličtiny do češtiny? Nebo vadilo, že nám do minulosti vrtal nějaký cizák? Nebo si snad někdo nepřál, aby se o této knize vůbec vědělo?

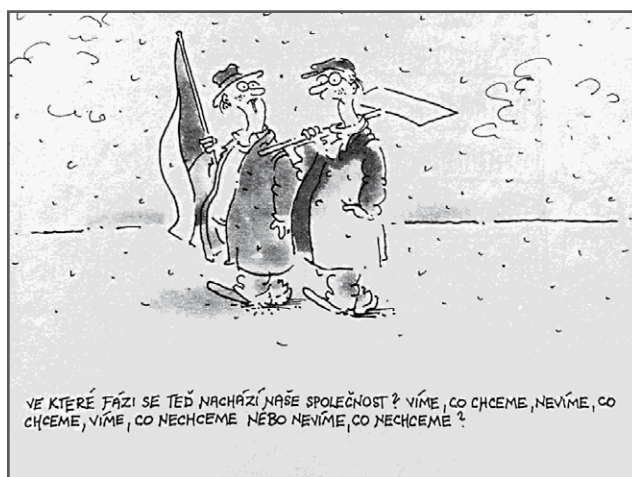
Odpovědi na tyto otázky neznám a nejspíš se jich asi nikdy ani nedopátrám, protože si je každý z nás nese sám v sobě. Víím ale, že čím déle si budeme sami před sebou zastírat své dějiny, tím déle nám bude trvat, než pochopíme, kdo vlastně jsme, než poznáme svou národní identitu.

„Říkal jsem Polanskému, že po přečtení jeho knihy mám dojem, že nemá Čechy rád. On se jen usmál a řekl, že je to právě naopak,“ vzpomíná Fedor Gál. Tomu rozumím.

Autor Tereza Spencerová, publikováno 30. 1. 2011, koluje po internetu.

PS.

Místopředseda Senátu Petr Pithart (KDU-ČSL) k nynějšímu opětovnému vydání Bouře týdeníku The Prague Post řekl, že obvinění, která Polansky vznesl, je nutné vzít vážně: „Jestliže to, co Polansky říká, je pravda, (Schwarzenberg) bude muset s něčím přijít a usmířit se se svojí minulostí.“

SVAZ PACIENTŮ ČR VYZÝVÁ

Neplaťte léky, žádejte je na pojišťovnu!

Dnes nastala revoluce v placení za léky. Pravicová vláda ODS- TOP09 - VV(Lidem) nechala zákonem zrušit systém, kdy pacient měl možnost dostat i volně prodejné léky na recept, tedy s úhradou od své zdravotní pojišťovny. Přes 150 léků ode dneška si pacienti mají kupovat za hotové. Přesto je tady právo pacienta na plně hrazený lék, takže si jej v ordinacích můžeme vynutit.

Svaz pacientů ČR vyzývá: Neplaťte léky, žádejte je na pojišťovnu!

Svaz pacientů ČR doporučuje bojkot léků, které nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění.

V každé lékové skupině musí existovat lék, který je plně hrazen pojišťovnami. Máte na ně právo ze zákona §11, odst.1, pís. e) zákona č.48/1997 Sb.. Doporučujeme proto pacientům, aby požadovali po svých ošetřujících lékařích předepisování léků, které již nemusí doplácet a v praxi tak

Pokračování na následující straně

trvali na dodržení ústavního principu práva na bezplatnou zdravotní péči na základě veřejného zdravotního pojištění.

Pokud jim bude sděleno, že takový lék pro jejich nemoc neexistuje nebo zjistí, že je takový lék neúčinný, prosíme o sdělení této informace patientskému ombudsmanovi nebo přímo na adresu Svazu pacientů ČR.

Dnes pojišťovny přestaly hradit 150 dalších léků. Jsou mezi nimi léky na bolest, alergie a kožní problémy. Lidé tak mají mimo to, co odvádí na zdravotní pojištění, zaplatit další půl miliardu korun podnikatelům ve zdravotnictví.

Ministerstvo tvrdí, že jeho opatření neomezují přístup ke zdravotní péči, protože v každé lékové skupině je lék, který je plně hrazen pojišťovnou. Praxe ale vypadá jinak. Z veřejného zdravotního pojištění je hrazeno čím dál tím méně nejen u léků a pacienti platí čím dál tím více. Tato nerovnost je ještě znásobována tím, že pokud je pacient léčen v tzv. odborném centru, pak dostává zdarma i léky, které mají v běžné lékárně mnohdy nemalé doplatky.

Ministr Heger evidentně nevnímá nejen nesoulad svých opatření s právem občanů garantovaném ústavou ani nerovnost, kterou svými opatřeními způsobuje mezi jednotlivými aktéry poskytujícími zdravotní péči nebo podnikajícími ve zdravotnictví.

Vzhledem k hlasovací mašinérii poslanecké sněmovny a chybějící empatii vládních stran nelze v této chvíli dosáhnout nápravu jinak, než že občané nepřistoupí na nerovná pravidla v péči o jejich zdraví.

Vyzýváme proto pacienty, aby po svých lékařích vyžadovali předepisování léků, které jsou plně hrazeny, na které tedy již nemusí doplácet.

Pokud jim tyto léky nezabírají nebo dostanou informaci, že na jejich nemoc plně hrazený lék není, nechť tuto skutečnost sdělí svému patientskému ombudsmanovi nebo přímo na Svaz pacientů ČR (poradna.leky@pacienti.cz). Pomohou tak vytvořit objektivní obraz fungování a dopadů současných reforem a poskytnou cenné informace a argumenty pro cestu k nápravě.

Alena Gajdůšková, 1. viceprezidentka Svazu pacientů ČR, 1.7.2012.,

Koluje po internetu.

BOHATÍ LIDÉ ČASTĚJI LŽOU A PODVÁDĚJÍ

(Vyplývá ze studie amerických psychologů.)

Studie psychologů z Univerzity v Berkeley se snaží dokázat, že bohatí mají silnější tendence ke lhaní, podvádění a nečestnému jednání. Materiální zajištěnost a nezávislost na okolí způsobuje, že si snadněji osvojují vzorce vedoucí k neetickému chování, tvrdí autoři studie.

Milovníky příběhů o džentlmenech z dobrých rodin zřejmě příliš nepotěší výsledky studie psychologů z kalifornské Univerzity v Berkeley, o které píše na svých stránkách britský deník The Telegraph.

Podle ní mají totiž v průměru lidé z bohatších poměrů větší tendenci lhát, chovat se nečestně a dokonce i porušovat zákon, zatímco „ctnostné chování“ je statisticky intenzivnější u nižších příjmových skupin.

S trochou nadsázky tak lze podle studie říct, džentlmenové chování je spíše výsadou nižších vrstev společnosti.

Tým psychologů pod vedením doktora Paula Piffa použil jako figuranty několik skupin lidí z různých příjmových vrstev.

Účastníci výzkumu měli za úkol simulovat různé situace, při kterých si vědci prozkoušeli jejich morální integritu.

Při jedné ze scén měli kupříkladu figuranti napodobovat zaměstnavatele při pracovním pohovoru a psychologové testovali, nakolik jsou při nich ochotní lhát nebo se vyhýbat nepříjemným faktům při vyjednávání o platu.

Agresivní řidiči v luxusních autech.

Výzkumníci zkoušeli i jiné postupy, například sledování řidičů aut v provozu a následné porovnání jejich chování se společenskou skupinou, ze které pocházeli.

Ukázalo se přitom, že řidiči dražších vozů mnohem častěji udělají „myšku“ jinému vozu a naopak mnohem spora-dičtěji zastavují chodcům.

Celkové výsledky studie ukázaly, že zkoumaní účastníci pocházející z bohatších a mocnějších poměrů jsou v průměru chamtivější a méně poctiví než zbytek zúčastněných.

„Příslušnost k vyšší společenské vrstvě, ať už od narození nebo osvojená v průběhu života, má kauzální souvislost s neetickým chováním a rozhodováním“, uzavírá studie.

Bankovní krize vysvětlena.

Deník The Telegraph cituje i vyjádření doktora Piffa, podle nějž měli účastníci s vyšším společenským statusem větší náchylnost k sebestřednému chování než participanti ze skromnějších poměrů a také se chovali mnohem méně empaticky.

Větší množství hmotných prostředků, svoboda a nezávislost na ostatních zřejmě napomáhají bohatší části populace osvojit si kognitivní vzorce, které člověka svádějí k neetickému chování, vyplývá z Piffových vyjádření.

Kalifornští psychologové vidí ve výsledcích studie možný klíč k pochopení bankovní krize; bohatí bankéři podle nich neměli morální zábrany a často se tak uchýlovali k praktikám na hraně legality.

29.2.2012, koluje po internetu.

DPH 30 PROCENT, AŽ JE Z ČEHO KRÁST

Zatčení Davida Ratha má dalekosáhlé důsledky. Jako by tato kauza odšpuntovala další maléry. Koš plný odpadků přetekl, špína se valí ven. Zlodějny politiků a kmotrů odskáčeme ovšem vždycky a zásadně my. Kradou jich desítky, ne-li stovky, ve vazbě sedí jen jeden. Premiér Petr Nečas (ODS) dnes z Bruselu svému národu ohlásil, že „problémy s čerpáním peněz z evropských fondů mohou mít závažné rozpočtové dopady na Českou republiku“. Potíž tkví v tom, že Unie se už nechce nechat okrádat, platit zlodějské projekty. Bohužel ani ty české.

Pokud Brusel přestane posílat peníze, jsme v pytlí. Schodek veřejných rozpočtů skočí mnohem výš. Nečas: „Mluví-li o razantním prohloubení, tak nemluví o několika desetínách procenta hrubého domácího produktu, ale o procentech hrubého domácího produktu.“ Důsledky? Finanční trhy zaregistrují, že jsme neplnič, nedůvěryhodná země, a je zle, čeká nás sešup řeckou cestou. Přitom je to vina velmi omezené skupiny lidí.

Občan Česka už dávno ví, jak hluboce nedůvěryhodné jsou české úřady. Má smysl znovu všechny ty tunely Blanka, ty brutálně předražené silnice a dálnice, zbytečné projekty vyjmenovávat? Vždyť už by klidně dávno vydaly na maturitní otázku! Vzpomeňme, jak nový pražský primátor Svoboda (ODS) loni v klidu oznámil, že Blanka byla přešvihnuta o 8 miliard Kč. (A kdo ví, o kolik ji předražili skutečně.)

Rath je jen kapka, ale kapka zadokumentovaná a zachycená. Jeho „krabice s vínem“ nám strašně uškodí. Přesně řečeno nám pekelně škodí ten pekelný politický styl.

Čerstvá novinka: promluvil Leo Steiner, úředník odpovědný za čerpání evropských dotací na Ústecku a Karlovarsku. Na tiskové konferenci, veřejně, obvinil politiky ČSSD a ODS z korupčního jednání. Zveřejnil i pro ně asi dost děsivý fakt: spolupracuje s policií, chce korupční vazby rozkrýt a lupiče nechat pěkně pochytat. Podle Steinera se předem dohodlo, kdo co dostane, jaký projekt bude vybrán. Jako příklad použil rekonstrukci silnice z Loun za 300 milionů - jedna položka byla třikrát dražší, než měla být. Po Rathovi se zdá nyní ohrožena hejtmanka Ústeckého kraje Jana Vaňhová (ČSSD).

Tím maléry nekončí. Brusel vzkázal Miroslavu Kalouskovi (TOP 09), že už nevěří zprávám, které - pokud jde o čerpání dotací - podáváme sami o sobě. Citace zprávy Evropského účetního dvora: „Kontrola zjistila významné riziko, že centrální auditní orgán České republiky systematicky upravuje výsledky auditů tak, aby se v roční kontrolní zprávě snížil podíl chyb pod nebo na dvouprocentní hranici.“

Kupříkladu u dopravních dotací čeští úředníci tvrdili, že chybně bylo rozděleno 1,85 procenta dotací. Audit evropských účtařů odhalil, že chybně bylo přiděleno skoro 42 procent dotací z Bruselu. To je šílený rozdíl. Občan však tuší, že EU je pravdě o mnoho mil bliž.

Nejběžnější chyba, kterou EU úředníci objevili? Manipulace při veřejných soutěžích. Samozřejmě ve své zprávě uvádějí i konkrétní příklady (soutěž na stavbu dálnice D8 z Lovosic do Řehlovic nebo nákup tramvají brněnským ma-

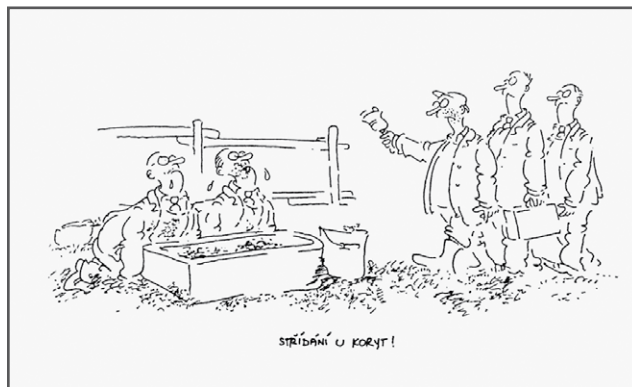
gistrátem). Malér na průšvih. Navíc se ukazuje, že to Češi teprve rozjíždějí. V roce 2010 bylo chyb (rozuměj zlodějen) mnohem méně, počítaly se na jednotky procent, o rok později už šly do desítek. Kontrolu za rok 2012 si dovedeme představit. Jen menšina projektů bude bez chyb.

Co se to děje? Věc je celkem logická, rozpočet ČR je vyčerpaný, peníze chybějí prakticky všude, tak kmotrů a politiků musejí krást z EU peněz. Jenže Unie se taky topí v potížích a už se nechce nechat rozkrádat.

Kdyby šlo jen o Ratha, řešení by bylo prosté: zrušit policii. Ivan Langer (ODS) blahé paměti zrušil FIPO, finanční policii, teď by mohlo následovat zrušení protikorupční složky. Pak by to vypadalo, že se u nás nekrade. Tenhle podvod se tu pěstoval celé roky. Jenomže ani toto není řešení, ač by si to mnozí politici ze srdce přáli (mají teď asi dost v kalhotách a to nejen v Ústí). Úředník Leo Steiner je příkladem, že už i v byrokracii toho mají dost. Nebo se třeba jen bojí, aby je taky nezašili. A slepý už odmítá být dokonce i Brusel.

Všecko to vypadá, že aby nás vláda PN zachránila, bude muset DPH zvednout (samozřejmě dočasně) na takových bratru 30 procent. Aby bylo z čeho krást.

Autor: Martin Fendrych, 25.05.2012, kolkuje po internetu.

HOROROVÉ VIZE PRACOVNÍKA SVĚTOVÉ BANKY O EKONOMICKÉ KRIZI

Juraj Mesík (50) pracoval v terciárním sektoru i ve Světové bance. Patří mezi lidi, kteří vědí jiným pořádně zvednout tlak, neboť věci pojmenovává na rovinu.

Na podzim jsme s Jurajem Mesíkem udělali rozhovor, po kterém mnozí čtenáři nadávali, co je to za blázna. Naznačoval, že velká krize může přijít do roka-dvou, a on osobně se domníval, že to bude i dříve. Lidé nevěřili. Ale vážná krize přišla opravdu dříve.

V jakém stavu je dnes Evropa?

Směřuje k velké hospodářské krizi, finanční krizi se všemi důsledky, jako jsou nárůst nezaměstnanosti, velké výpadky v příjmu státního rozpočtu, ořezávání sociálních programů, zdravotnictví.

Opravdu směřujeme až k takové rozsáhlé krizi?

Ano. Zadlužené po uši jsou nejen státy, ale i firmy, ban-

Pokračování na následující straně

ky, jednotlivci. V roce 2000 byl státní dluh Velké Británie 41 % HDP, dnes je to 88 %. Za dvanáct let stoupl více než dvojnásobně. V USA to bylo 55 %, nyní 107 %. Německo, které se chovalo „velmi zodpovědně“, mělo 60 % a nyní má asi 79%. Přesně stejné dluhy má krachující Španělsko. Progresivní se situace zhoršuje ve velmi krátkém čase.

Proč směřujeme do vážné krize právě vinou dluhů? Nelze splatit?

Aby bylo možné dluhy splatit, ekonomiky by musely růst rychleji, než je procento úročení dluhů. Takový růst už nikdy nebude v důsledku ropného zlomu. Jinak se dají zaplatit jen za cenu radikálního seškrťávání, což je politicky problematické. Čili dokud ekonomiky rostly, dluhy se daly nabalovat a zdálo se vše v pořádku. Teď však už nemáme žádnou šanci na rychlý ekonomický růst.

Co to bude znamenat?

Některé státy budou prohlašovat bankroty, mnohé banky zkrachují. Řecko a Španělsko jsou již reálně zbankrotované země. Neboť bankrot znamená přiznání, že stát není schopen splácet své dluhy. Aby státy dluhy splácely, musí si půjčovat nové peníze a úroky na ně stoupají. Perspektiva, že dluhy někdy splatí, se blíží nule.

A co potom?

Nastane dominový efekt. Banky mají hodně peněz investovaných do státních dluhopisů, které stát nebude vláda splatit. Pokud by jejich dlužníci úplně přestali splácet, zastavilo by se půjčování peněz, firmy ani jednotlivci by nebyli schopni získat půjčky, banky by si také přestaly půjčovat navzájem. V roce 2008 se to stalo - mezibankovní trh s penězi se skoro zastavil. Výsledek by byl, že by mezinárodní obchod přestal fungovat.

Čili země by nebyla schopna dovážet a vyvážet?

Ano, například Slovensko by mělo problémy vyvážet auta a elektroniku, což jsou dvě největší položky slovenské exportu. Fungovalo by to zřejmě pouze mezi zeměmi, které mají euro.

Je něco, co se jednoznačně předvídat dá?

Nezpochybnitelné je, že státy, které kontrolují množství peněz, budou své nesplacitelné dluhy řešit tiskem nových peněz. Výsledkem je, že například mezinárodní dluhy USA vůči Číně nebo arabským zemím jsou spláceny v papírech, jejichž skutečná hodnota je stále nižší. Peníze budou znehodnoceny, tím se znehodnotí i úspory občanů. Důchodce, který si myslí, že má v soukromém penzijním fondu velkou sumu peněz, najednou zjistí, že s těmi penězi přežije jen pár měsíců.

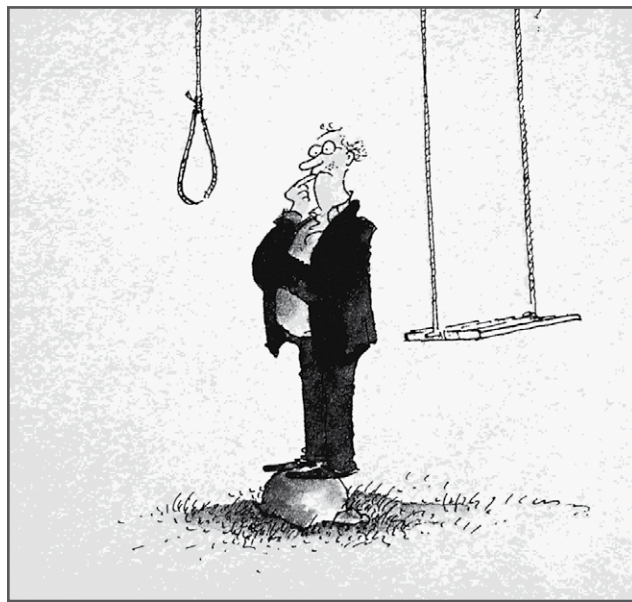
V rozhovoru na podzim jste naznačovaly, že banky by mohly jako ochranu před zkolabovanými udělat to, co v Argentině před lety - omezit možnost výběrů. Předtím se o té možnosti ani neuvažovalo, dnes se o této teorii začíná potichu mluvit.

Nevím, jestli se to opravdu stane, ale jsme svědky chronického útoku na banky. Lidé si v Řecku, Španělsku i Itálii vybírají své úspory a vyměňují je za švýcarské franky, kupují

drahé kovy nebo peníze přenášejí do německých bank. Evropská centrální banka se před útokem zatím brání tak, že pumpuje do komerčních bank obrovské objemy peněz.

Odkud je bere?

Tiskne je. Od doby, kdy byl zrušen zlatý standard, nejsou peníze ničím kryté, není za nimi žádná reálná hodnota a roztáčí se inflace.

Kdybychom si znovu sedli o půl roku a debatovali o problémech, budeme už cítit nějakou změnu?

Stoupne počet lidí, kteří si uvědomí, že směřujeme do dlouhé ekonomické krize, které se nedá vyhnout. Kdyby existovali osvícení politici, přijali by opatření, která by zmírnila její sociální důsledky. Například by chudým pronajali státní půdu na zahrádky a sady, překot by se tu zateplovaly nemocnice, školy, domy. Ale v jejich silách není zastavit trend, mohou ho jen oddalovat. I Američané udělají pouze další vlnu tisku nových peněz. Pravděpodobně před volbami, čímž oddálí kolaps o několik měsíců.

Čili regionální politici, například slovenští, jsou už mimo hru?

Ne - mohou ještě hodně pokazit. Mohou dále ve velkém krást, mohou dále plýtvat tím málem, co stát bude mít. Ale nelze od nich nic čekat a ani kdyby chtěli, nedokáží zabránit tomu, co je neodvratné.

Kazí něco?

Stále blouzní o růstu - volby se totiž vyhrávají slíbené ráje na zemi, ne varováním před tím, kam skutečně svět spěje, a opatřeními, která by zemi připravily na novou realitu. No zdá se mi, že jsou postupně alespoň trochu střízlivější. Cítit signály, že si uvědomují vážnost situace, a je správné, když je jejich rétorika silně proevropská. Peníze vložené do záchranných fondů nebudou Řecko nebo Španělsko schopné nikdy splatit, ale jsou naší investicí do bezpečnosti a míru v Evropě.

Pokračování na následující straně

Je tedy v pořádku, že Slovensko se snaží být lídrem ve schvalování eurovalu?

Ano. Přestože peníze, které zapůjčíme, nám nikdy nikdo nesplatí. My jsme si zvykli, že vše dostáváme od Evropy zdarma, že Evropa je pro nás dobrá maminka, která nám posílá peníze. To končí a očekává se od nás, že budeme do rozpočtu přispívat. A pokud se euro rozpadne, bude lepší, když se udržíme při Německu.

Co je dnes horší - problémy Evropy, nebo problémy USA?

Jsou na tom přibližně stejně špatně a také Čína s Japonskem mají velké starosti. Situace je však angloamerickými médii hraná tak, aby vznikal pocit, že největší problémy má Evropa. Souvisí to s americkými volbami v listopadu. Později se obrovské problémy projeví i tam, ale pokud se situace v Evropě zhorší dříve než v USA, investoři budou utíkat k americkému dolaru. Budou ho nakupovat, což může pomoci americké ekonomice udržet se nad vodou o pár měsíců déle. No v konečném důsledku se to nemá jak jinak skončit než velkou inflací.

Kdy to přijde?

Může to trvat týdny, až měsíce. Podle mého názoru ne déle než rok.

Jak je na tom ekonomicky Slovensko?

Jsme zcela závislí na exportu. Máme mnohonásobně vyšší výrobní kapacitu, než dokážeme spotřebovat. Pokud se na Slovensku vyrobí za rok například milion aut a prodá se jejich řekněme 70 tisíc, tak kolem 900 tisíc aut musíme vyvézt. Z toho vidíte, že jakékoli snížení koupěschopnosti obyvatelstva ve světě se u nás velmi rychle projeví. Prudce stoupne nezaměstnanost, lidé budou více šetřit a luxusní spotřeba bude omezoována.

Stát tím bude mít větší výdaje na nezaměstnané ...

A bude mít nižší příjmy. Povede to k osekávání výdajů. To vše nás čeká, skutečná otázka je, jak rychle a zda půjde o pozvolný proces, nebo rychlý pád. Charakter poklesu bude záviset také na reakci politiků. Zřejmě až výrazné zhoršení je přinutí k nezbytným krokem.

Kdo bude první přicházet o práci?

Můj přítel ekonom Dušan Doliak říká, že už dnes vidí ubývání obchodů. Ve velkých městech to ještě necítíme, ale jinde je už dnes množství prázdných provozů. Takto zřejmě bude situace pokračovat. Horních deset tisíc sice stále zůstane, a přestože přijdou o hodně, stále budou bohatí. Budou moci nakupovat, čili zůstanou i luxusní obchody, ale zůstane jejich mnohem méně. Zasažena bude i doprava, což souvisí s ropným zlomem. Ty nejhorší scénáře naznačují, že za deset let bude mít Evropa k dispozici o polovinu méně ropy než dnes a její ceny budou mnohem vyšší. Dražší bude i cestování na dovolené, letecké se opět stanou pro masu nedostupné.

Jako bychom se vrátili o 25 let dozadu?

Ano, životní styl průměrného člověka se může začít podobat životu v 80. letech. Budeme žít skromněji, ale neče-

kejte katastrofu, po níž najednou nebude nic existovat. Naopak, může to být zajímavé a pro Zemi pozitivně. Hlavní problém je, že mnohem rychleji si člověk zvykne na lepší život než na skromnější. Fakt je, že mnoho lidí může být krizí vážně zasažených.

Kteří lidé?

Například nemocní. Velké množství lidí má chronické onemocnění, je mnoho starších, kteří jsou odkázáni na dobře fungující zdravotnictví.

Jak se má člověk připravit na problémy? Například na možný kolaps systému?

Dá se do jisté míry připravit na šoky, například na velké poruchy v zásobování při možném kolapsu obchodu. Rodina si může nakoupit věci skutečně důležité pro život, například potraviny s dlouhou trvanlivostí, jako jsou konzervy, tvrdé nevaječné těstoviny. Nebo si zajistit píčku na dřevo a zásobu dřeva pro případ, že by uprostřed zimy došlo k výpadkům v dodávkách plynu z Ruska pro neschopnost bank zprostředkovat platby. Nákupy potravin se před volbami děly v Řecku, protože lidé se báli nejhoršího. Nákupem potravin, které se dají skladovat několik let, nic nepokazíte.

Vy se takto připravujete?

Něco jsem nakoupil. Klidně můžete nákup potravin s dlouhou trvanlivostí brát jako smysluplnou investici. Banka vám dnes dá úrok tři procenta - vsadím se, že průměrné ceny potravin budou o 2-3 roky dražší o více než 10 procent.

Pokud má někdo větší částku peněz, do čeho má investovat?

Například do drahých kovů, neboť jejich hodnota bude stoupat. Protože jich je málo a těžba je energeticky náročná. Zajímavá investice je i koupě zemědělské půdy nebo zahrádky v blízkosti svého bydliště. Lidé, kteří nemají mnoho peněz, mohou kromě zmíněných potravin klidně investovat do různých nástrojů souvisejících s udržením základních potřeb.

Pokračování na následující straně

Proč mnoho lidí to, o čem mluvíte, ignoruje?

Mnozí z nevědomosti a zbytek ze strachu. Lidský mozek je stroj na víru. Dokáže uvěřit tím neabsurdnější výmyslem a zcela vytěsnit nepříjemné fakta. Tento mechanismus se jmenuje denial - popírání reality - a bráníme se jím proti všem špatným zprávám, například když onemocníme na vážnou nemoc. Dnes je vážně nemocná celá naše civilizace. Léčba bude dlouhá, bolestivá a výsledek je nejistý.

Je možné, že při současné krizi zažijeme historické období, které jednou bude v učebnicích?

Může se to stát. V roce 1989 jsem si myslel, že prožívám nejúžasnější, co člověk může zažít. Dnes si myslím, že to, co zažijeme, bude ještě mnohem zajímavější. Trochu se však bojím, že velká skupina bude prožívat věci tragicky.

Která skupina?

Velký problém může být mezigenerační. Plno mladých studuje na vysokých školách disciplíny, které jsou absolutně nepoužitelné v podmínkách ubývajících ekonomiky. Absolventů vysokých škol bez uplatnění budou desítky tisíc. Rodiče začnou mít pocit, že jejich děti jsou „lůzři“, protože od nich očekávali velkou kariéru. Začnou trpět, že jejich děti jsou navzdory vysoké škole neúspěšné, a pro mladé to bude psychologicky velmi složité.

Jak dlouho bude krize trvat?

Podle mě je před námi dlouhý sestup. Neprožíváme cyklickou krizi, ale strukturální krizi civilizace. Něco, jako byl zánik Římské říše, ale v planetárním měřítku. Zbytek našich životů a možná i zbytek životů našich dětí bude ve znamení ubývajících ekonomiky.

Ale to bude strašné, jestliže takový scénář naplní.

Nemyslím si. Konzumní společnost již byla, budeme žít skromněji. Jedna éra končí a pro Zemi je to dobré.

Konzumně založený čtenář si možná pomyslí, že blouzníte, že mluvíte nesmysly.

Já ho ani nenutím „konvertovat“. Ale pomůže mu, když si uvědomí, že pokud se stane to, co předpovídám, bude tr-

pět, dokud nezmění svou životní filozofii. Hodnota lidského života přece nespočívá v tom, co máme, ale v tom, co dokážu dát jiným. Podle mě bude průměrný člověk za 50 let z hlediska materiálního pohledu mnohem chudší než my dnes. Ale to neznamená, že musí být nešťastnější. Záleží, jak dokáže strávit pokles. Naši prarodiče spotřebují šestkrát méně než dnes my a žili úplně spokojeně.

Plno lidí však pokles asi nedokáže mentálně zpracovat a přizpůsobit se.

Těžké časy mají před sebou ti, co nebudou vidět hodnotu svého života jinak než přes konzum. Projdou obdobím depresí a chvíli potrvá, než si každý najde nové umístění ve společnosti.

10.07.2012, koluje po internetu.

VLÁDNOUCÍ VRSTVU ZAJÍMÁ ZISK**ostatní se zmítají v problémech.**

Skutečné Largo desolato – prohlašovat a vštípit lidem přesvědčení, že ideje, vedoucí k nějaké formě kolektivní nebo družstevně uspořádané ekonomiky, jsou ZLO a naopak individualistický boj za úspěch jest DOBRO, píše Olga Schwabová.

Nenalezen, ani nehledán, KOMPROMIS, hledání označeno za bludnou třetí cestu.

Tak je občan ČR v důsledku hluboce přesvědčen o tom, že jen jeho soukromý úspěch je motorem všech jeho snah a přehlédne se fakt, člověk žije ve společnosti a všechny trable společnosti se promítnou ihned i do jeho osobního života. Tragické následky tohoto přesvědčení – stát, země, národ v desolátním stavu.

Ostatně i symbol prosperity Titanik se potopil rychle.

Zatímco vládnoucí vrstva je semknutá pod praporem zisku, ostatní se zmítají v problémech, v typické vzájemné nedůvěře středních vrstev a rychle chudnou, se strašákem ztráty výdělku v patách. Navíc má každý pocit, že je s problémy osamocen. Dokonalé zdecimování, protože 10% už bez výdělku je.

Školství v ČR plnou parou směřuje k úpadku vzdělání – stačilo tak málo: konec disciplíny ve třídách a snižování požadavků na žáky. Dobrá práce, paní ředitelky.

ČR systematicky připravila samu sebe o soběstačnost v průmyslové výrobě a zemědělství. Lidem se naordinoval komplex méněcennosti za vlastní práci. Čím se vlastně u nás lidé živí? Toť otázka pro sociology.

Náš export: Ekonomické pravidlo zní, že čím větší export (u nás 70-80%), tím vyšší prosperita. Měli bychom si tedy žít skutečně dobře, při tak vysokém exportu. Ovšem náš export: suroviny, polotovary, a do budoucna snad orgány, miminka, pracovní síly pro seniory Německu za byt a stravu.

Lze dovodit, že manažerská vrstva v ČR jsou sluhové cizích pánů. Nepřispívají k prosperitě Česka - a proč by také měli? K něčemu takovému nebyli vychováni.

Pokračování na následující straně

K výchově je třeba intelektuální elity, co je to s ní?

Kde se stala chyba? Při cinkání klíči jsme vesměs byli politicky hrubě neuvědomělí, znechucení nesvobodou a nízkou úrovní spotřebního zboží. Necháпали jsme mnohé výhody systému, protože je za nás vybojovaly generace předchozí. Proto si tyto výhody necháváme bez boje vzít, jednu po druhé. Kdybychom nebyli taková telata, nedopustili bychom divokou privatizaci vedoucí k masivní nezaměstnanosti – zkrátka jsme nezaměstnanost nepoznali a do ciziny jsme se nedostali, abychom se zbavili takřka dětinské své hlouposti.

„Revoluce“ se tak mohla uskutečnit jako gigantický podvod a jednak bez války otevřela obrovské trhy a za druhé umožnila návrat reakcionářských poměrů 19.století i prvků feudalismu. Hanba nám !! Vrstva intelektuálů zradila, za peníze a pracovní místa. Jenom jedinci volali na poplach, ostatní se bleskurychle přizpůsobili a hráli ty scénky jako z filmů s O.Novým: Ano, pane majiteli. Inteligence se poučila – neblaze byla decimována za nacistů, v 50.létech a za normalizace. I řekla si intelektuální elita: Máme my toho zapotřebí, nasazovat krky? Chopme se příležitostí nadělat peníze neboť taková příležitost je ojedinělá – a hloupý lid nás nezajímá, ostatně, chce totéž. A tak jsme měli historiky obhajující Sudeťáky a podporující hltavost církví anebo jsme měli mlčící historiky... a ekonomy prospěšné nadnárodním korporacím a bankéře lokaje a ajťáky jako robotické bytosti. Ale až na výjimky neměli jsme ve veřejném prostoru lidi hovořící a píšící ve prospěch lidu již nevzdělaného a zhrublého, podobného lidu před tzv. národním obrozením – ruce a břicha, mozek se o ně nestará...

Jiná část inteligence naletěla přitažlivým idejím EU, ale avšak jen čas ukáže, jaké vejce EU vysedí. Ideje v blahobytu žijící „levice“.

Právě byly Parlamentem ČR schváleny požadavky církví na pozemky, nemovitosti a miliardy, podařilo se tak přes nevíli 80% Čechů a Moravanů.

Geniální trik církve každé: Já, věřící v Pánaboha, jsem hodnější, laskavější a dobro páchající tvor, než ty, ateisto. Sklop provinile svůj zrak a jednej se mnou jemně, jsem prostě lepší. Nevěz, připitomělý hřešící, že moje 2 tisíce let staré báchorky fungují jako hrábě na moc a zlato. Takto jsou zpracovány masy lidí: Náš pan farář nemůže být hamoun, vždyť MLUVÍ o lásce tak pěkně, jest dobrým člověkem a komunisti ho pronásledovali.- Podobných mas však ubývá jako sněhu tajícího na slunci ve světle svědectví zneužívaných dětí a v důsledku uvědomování si homosexuálního podtextu všech náboženství, dehonestujících ženu. Je 21. století a církev katolická mění taktiku, už otevřeně se dere o majetek, stávajíc se firmou, v čele stařec s hanebnou minulostí.

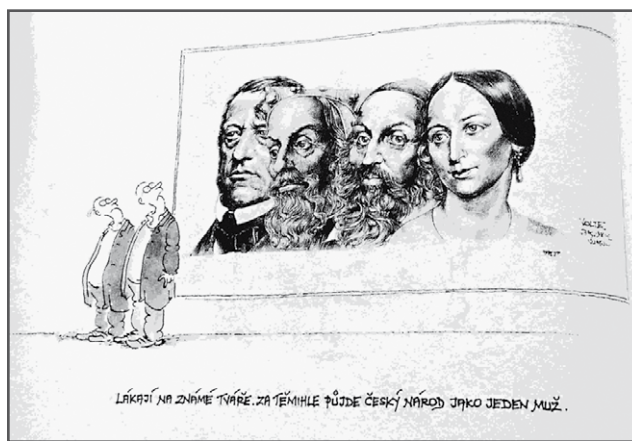
Proti náboženským tezím stavím svoji tezi – mne vaše náboženské cítění, tato vaše niterná věc, nezajímá a neplette tuto věc do politiky. Působíte těžkou újmou České republice. Kdo věří v nadpřirozenou ochrannou bytost, nechť si to nechá pro sebe a nepoužívá toto jako zástěrku. Majetek, jehož se domáháte, vám nepatří a bude vám z vůle lidu dřív nebo později odebrán.

Co dělat? Tváří v tvář úspěchu církví lze jen konstatovat: protivládni protesty selhaly jakožto bezzubé. Ani při svém obětavém a neúporném nasazení nedosáhly ničeho. Tato

cesta happeningů je jen manifestační. Nedokáže přesvědčit a zaktivizovat lid.

Volám po založení strany, která zformuluje program změny režimu vlády nadnárodních vlivů, jenž u nás panuje k neprospěchu většiny občanů a tato strana nechť usiluje o reálné převzetí moci. Bez fantazií o nepolitické politice. Bez hádanic o pozice zatím bezmocných. Je nás jen 10 milionů a nedokážeme vygenerovat charakterní muže a ženy? Skutečně elita charakterů už neexistuje? Psáno 14.července, ráno po odsouhlasení církevních nároků na majetek ČR Parlamentem ČR, v den výročí propuknutí Francouzské revoluce v r.1789.

Olga Schwabová, 16.7.2012, koluje po internetu.

CO JE POLITIKA?

Přijde za otcem pětiletý synáček a ptá se, co je to politika. „Jak bych ti to vysvětlil“, přemýšlí otec.

„Podívej se, to je jako u nás doma: Já jsem kapitalismus. Já vydělávám peníze a nosím je domů. Maminka, to je vláda. Ta mi peníze vezme, něco si nechá a zbytek přerozdělí podle svého uvážení. Naše služebná, to je dělnická třída. Ta pracuje a myji za to platíme. Dědeček, to jsou odbory, ten dává pozor, aby dělnická třída nebyla vykořisťovaná. Ty sám jsi lid. Pro tebe to všechno všichni děláme. A tvůj malý roční bratříček, tak to je naše společná budoucnost. Rozumíš tomu?“

Chlapeček se dlouze zamyslí a pak řekne: „Zatím ještě nevím, nechám si to projít přes noc hlavou“.

V noci se probudí zápachem, protone jeho malý bratříček se pokakal. Zajde tedy do pokoje rodičů. Tam spí jenom maminka a nejde probudit. Chlapec jde tedy do pokoje služky. A tam vidí tatínka, jak si se služebnou právě hezky užívá. Ani jeden si malé postavičky nevšímne. Chlapeček se smutně otočí a za rohem uvidí dědečka, jak se zájmem pozoruje oknem tatínka se služebnou. Ani dědeček si ho nevšímne. Chlapeček se rozpláče a jde si lehnout. Ráno se ho tatínek ptá: „Tak už víš, co je to ta politika?“ A chlapec smutně odpoví:

„Už to vím, ale je to trochu jinak, než jsi říkal včera.“ „A jak, prosím tě?“

„No, kapitalismus zneužívá dělnickou třídu. Odbory tomu nečinně přihlížejí, zatímco vláda tvrdě spí. Lid je všemi ignorován a naše společná budoucnost leží ve sračkách.“

Koluje po internetu.

PROČ JE MELOUN VELKÝM NUTRIČNÍM ZDROJEM

Kdo by si pomyslel, že v melounu je zabalená tak významná nutriční výživa? Obvyklá představa je, že meloun je jen voda a cukr, že je sice neškodný, ale nedostatečný pro výživu.

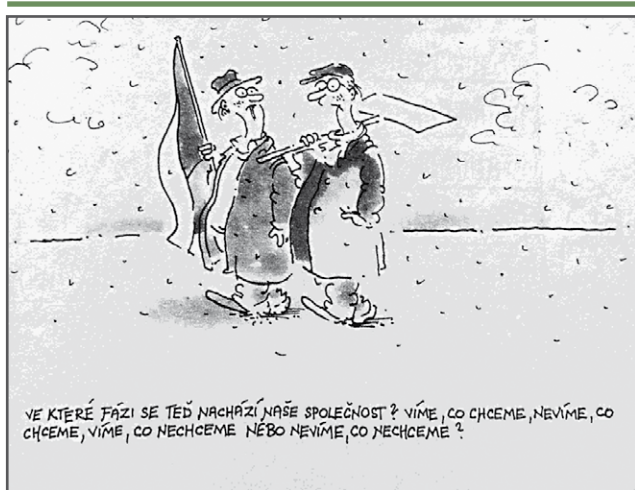
ŠPATNĚ!

Meloun má mnohem více výživové hodnoty než běžné kalorické potraviny!

Je těžké na trhu získat organický (a tudíž nejkvalitnější) meloun.

Ale dobrá zpráva je, že běžně komerčně pěstované melouny nepatří mezi 12 nešpinavějších a nejvíce stříkaných druhů ovoce.

Místo toho patří mezi 15 nejvíce čistých ne-organických plodů.

CO MELOUN NABÍZÍ?

-má málo kalorií a přitom nasytí

-je vynikající zdroj vit. C, hlavního antioxidantu

-je vysokým zdrojem beta-karotenu (ten s vitamínem C podporuje zrak a zabraňuje gluakomu, různým druhům rakoviny a srdečním onemocněním, snižuje příznaky artritidy a minimalizuje astmatické potíže)

-překvapení! Obsahuje vitamin B, zejména B1 (thiamin) a B6 (pyridoxin)

Thiamin = udržuje elektrolyty a nervový systém

-Pyridoxin = nezbytný pro enzymatické funkce, které přeměňují potraviny na buněčnou energii

-maso, neboli buničina melounů obsahuje lykopen (tento antioxidant je veleben pro svou schopnost výrazně minimalizovat riziko rakoviny-opakovaně prokázal na lidech schopnost chránit před růstem rakoviny-a to hlavně u rakoviny prostaty, prsu, karcinomu endometria, karcinomu plic a kolorektální rakoviny)

-obsahuje minerály: draslík a hořčík

Draslík: důležitý pro kardiovaskulární zdraví, pro mozek a pomáhá eliminovat ledvinové kameny a zároveň eliminuje zadržování tekutin

Hořčík: je považován za hlavní minerál a je spojen s více než 300 buněčnými metabolickými funkcemi- a velmi často je v naší potravě nedostatečně zastoupen, což má za násle-

dek špatný zdravotní stav naší současné populace a příznaky jsou: podrážděnost, napětí, poruchy spánku a svalové křeče, infarkty a jiné závažné onemocnění.

Meloun neztrácí tak moc výživové hodnoty ani, když je nakrájený a uloží se do ledničky na rozdíl od většiny jiných produktů.

Ale je moudré ho před konzumací včas vytáhnout a nechat ohřát na pokojovou teplotu.

To maximalizuje jeho výživovou hodnotu.

koluje po internetu.

REFORMY JAKO POKRAČOVÁNÍ KORUPCE JINÝMI PROSTŘEDKY

Sveřepé pokračování v proreformních krocích vzbuzuje otázky po skutečné povaze záměrů vlády. Dobře patrným efektem nastoupeného trendu je likvidace střední třídy. Tedy třídy, která z velké části financuje celý státní aparát. Reformy tak můžeme chápat jako pokus o přesun zbytku bohatství ze středních na nejvyšší vrstvy společnosti.

Málokdo z těch, kdo se hlouběji zajímají o obsah vládou navrhovaných změn, může uvěřit, že reforma školství má zajistit kvalitnější vzdělávání, reforma zdravotnictví lepší zdravotní péči a reforma penzijní spokojené stáří. Vláda je však složena ze samých studovaných lidí, takže je krajně nepravděpodobné, aby svými reformami, na jejichž uskutečnění tak naléhá, nesledovala vůbec žádný cíl.

Pátrání po skutečném smyslu reforem zatím nedospělo k jednoznačným a všeobecně přijímaným závěrům. Pokusme se proto předestřít hypotézu, která by mohla k objasnění jejich latentních cílů přispět z nového, dosud málo diskutovaného úhlu.

Jak známo, Česko je již přinejmenším po celou jednu dekádu výrazně zamořené korupcí. Žijeme v zemi, v níž se v důsledku velice důmyslných tahů na šachovnici daní a pojistného do státní kasy vybere každým rokem o sto až dvě stě miliard méně, než kolik by bylo zapotřebí k udržení chodu státu a veřejného sektoru alespoň na dnešní úrovni.

Hlavními dodavateli daní a plátcí pojistného jsou střední vrstvy. Zatímco malé procento nejbohatších dokáže svůj příspěvek do státní pokladny optimalizovat mnoha různými způsoby, několik desítek procent nejchudších včetně důchodců pobírá příjmy tak nízké, že z nich žádnou daň odevzdávat nelze. Sponzorování státní kasy tak spočívá stále více na bedrech středních vrstev, především zaměstnanců s průměrnými a mírně nadprůměrnými příjmy. Ne snad proto, že by byli zodpovědnější a státotvornější než drobní živnostníci, menší a střední podnikatelé či příslušníci svobodných profesí, ale proto, že v jejich případě je možnost švindlovat a skutečný příjem zatajit velmi omezená. Snižování daňové zátěže firem o plné dvě třetiny a nejbohatším fyzickým osobám aspoň o polovinu během posledních zhruba deseti let způsobilo, že v dobách krize i konjunktury se přítok peněz do státní pokladny zúžil v řádu stovek miliard korun.

Mechanismus organizované korupce

Aby toho nebylo málo, část peněz odváděná do státní kasy se ztrácí v černých dírách korupce. Odhadnout její rozsah je neobvykle obtížné, jednotlivé kalkulace se značně liší. Podle některých si korupčníci ročně odnesou „pouze“ 40 miliard, dle jiných se jed-

Pokračování na následující straně

ná skoro o 200 miliard korun. Pro srovnání: na veškerých sociálních dávkách se v minulém roce vyplatilo celkem 115 miliard korun.

Lze předpokládat, že korupci ve velkém rozsahu provozují lidé hodně bohatí. Je třeba mít hodně peněz, aby bylo možné pořádně korumpovat. A je třeba mít ještě více peněz, aby bylo možné zakládat politické strany bojující o přízeň voličů s bohu libým cílem boje proti korupci. To samozřejmě neznamená, že co boháč, to korupčník. Ani tím neklademe rovnítko mezi politické strany a korupční platformy. Jen říkáme, že mechanismus organizované korupce, jako jakýkoliv jiný rozsáhlý a organizovaný systém, vyžaduje vysoké provozní náklady.

Ani v zemi, v níž jsou korupční aktivity tak málo rizikové a počet dopadených korupčníků tak zanedbatelný, není obohacování formou korupce uznávanou a standardní aktivitou. Navíc je zapotřebí věnovat poměrně hodně úsilí čištění korupcí získaných peněz. Čím více jich je, tím větší starosti. Možnost získávat peníze legálně je určitě mnohem příjemnější a svým způsobem i více povznášející.

Hledají se proto způsoby, jak nechat velké peníze pracovat účtyhodněji. Nic z toho, co není odevzdáno do státní pokladny vlivem daňových výhod nebo úniků, zastropováním pojistného a konečků i vinou korupce, se neztrácí a nevypařuje. Jedná se o velké prostředky, které je třeba vhodně alokovat, aby fungovaly co možná nejproduktivněji. Lákavou příležitostí je nechat je reprodukovat v oblastech, které patří z hlediska zhodnocení investic k nejméně riskantním. Takovou oblastí je privatizace jednotlivých segmentů veřejného sektoru.

Bezpečné investice

Lidé se mohou uskromnit v nákupu zboží, mohou omezit návštěvu kulturních podniků i restaurací a redukovat využívání řady dalších služeb. Mohou šetřit dokonce i na jídle a dalších životních nezbytnostech. Jsou však věci, které si odepřít nemohou, nechťjeli, aby se jejich život změnil v pouhé přežívání, v jednu velkou a trýznivou nejistotu. Budou-li mít alespoň trochu peněz, vždy se budou snažit udržet se v dobrém zdravotním stavu, zabezpečit se jakžtakž na stáří a dopřát svým dětem šanci na alespoň trochu slušné vyhlídky tím, že jim umožní kvalitní vzdělání. Investovat své peníze do soukromých fondů, které poskytují právě tyto služby, je velmi prozíravé. Při troše obratnosti lze docílit toho, že sám stát, který jste obrali a na jehož úkor jste si pomohli, vám dohlédne na to, abyste o své peníze nepřišli.

Nelze to pochopitelně formulovat tak, že co soukromý fond, to peníze získané podezřelým způsobem, ale je pravděpodobné, že systém umožňující provozovat korupční jednání ve velkém nebude mít asi příliš prostředků a možná ani dostatečnou vůli k tomu, aby následně odlišil, jak zájemci o privatizaci jednotlivých částí veřejné sféry přišli ke svým penězům. Pokud by skutečně došlo k tomu, co nemůžeme tak docela vyloučit, tedy k tomu, že při reformě penzijního systému, systému zdravotnictví a dalších se uplatní i prostředky získané korupcí, byli bychom svědky zvláštního efektu.

Privatizované školství, zdravotnictví a konečků i penzijní systém mají za své klienty především příslušníky středních vrstev, vytahují tedy peníze z kapes především jim. Právě pro střední vrstvy je důležité dopřát svým potomkům co nejvyšší vzdělání. V opačném případě by jejich děti čekali sociální sestup. A na rozdíl

od těch skutečně bohatých mohou si jejich potomci zajistit své životní postavení jedine profesní kariérou. Něco podobného platí i v oblasti penzijního zabezpečení. U středních vrstev hrozí odchod z profesního života do důchodu mnohem výraznějším propadem životní úrovně než u vrstev příjmově nižších a dramaticky výraznějším než u vrstev horních, které se mohou na stáří připravit nákupem cenností, nemovitostí, většího množství akcií a podobně. Podobnou starost představuje péče o vlastní zdraví a o estetičnost vzhledu, což je v případě nejnižších příjmových kategorií nejednou tak trochu luxus.

Fondy jako pračka peněz

Privatizace zmíněných oblastí dosud převážně veřejně provozovaných služeb tak může v určité míře posloužit jako obrovská, velice výkonná a vůbec ne riskantní pračka špinavých peněz. To, co korupční kruhy získávaly zatím jen pokradmu z daní odevzdávaných především středními vrstvami, přinesou jim nyní příslušníci těchto vrstev iniciativně, dobrovolně a zcela svobodně na stříbrném podnosu. Stát, který se musel tvářit, že podivné trativody peněz středních vrstev buď nevidí anebo ani při nejlepší vůli nedokáže postihnout, nyní o to pečlivěji dohlédne, aby se přesun peněz děl systematicky, kontinuálně a zcela spořádaně. Úspěšné dovršení reformy bude znamenat, že to, co dříve unikalo dohledu a bálo se potrestání, bude moci od nynějška samo trestat málo disciplinované platiče. Zařídí jim sociální sestup mezi ty dole, mezi ty, kdo zůstanou ve stále nejistější situaci bez jakéhokoliv pojištění.

Kdo ví, třeba právě z tohoto hlediska je možné vysvětlit poměrně laxní přístup státní moci ke sledování a trestání případů opravdu velkých zpronevěr veřejných prostředků. Jakmile si po zdárném uvedení reformy i tyto peníze najdou svůj navýsost počestný způsob reprodukce, třeba potom o to výrazněji poklesne míra zavrženihodné korupce a my se definitivně odpoutáme z těsné blízkosti zemi, do kterých se bojíme jezdit třeba i jen na dovolenou a které bychom v pojednáních politologů o demokracii a otevřené společnosti hledali rozhodně marně.

Jan Keller, autor je sociolog. Koluje po internetu.

Příjemné prázdniny přeje Novoměstský kurýr.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901, www.novomestskykuryr.info, zveřejněno na internetu dne 21.7.2012.

Není určeno pro tisk.

© PC Print.

Rybíz provází přechod jara do léta - Foto JB.

Penny - velkoprodejna v Novém Městě nad Metují. Foto JB.

Albert - velkoprodejna v Novém Městě nad Metují. Foto JB.

